

ДІТЧ ЖЕПОРОЧУЮ

2 2003

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТИЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво

КВ № 5359 Індекс: 23979

Головний редактор

Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

Єп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

Єп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

Єп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

Єп. Роман ДАНИЛЯК

Єп. Софрон МУДРИЙ, ЧСВВ

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

с. Володимира МАКСИМІВ, ЧСВВ

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар

Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературне редагування

Оксани ПРИЙМАК

Ольги ЛОЗИ

Художній редактор

Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор

Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерна верстка

Оксана ГОРІН

Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво

“Добра книжка”, 2003

Адреса редакції:

вул. Куліша, 22/3а м. Львів, 79058

тел.: (0322) 72-69-72, 97-89-50 (факс)

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Роман Брезіцький Богородиця і Великдень 2

2. Духовний зв'язок

Падре Піо і Гарабандаль 3

3. Ave, Marie!

Марія Вальторта Називайте Мене Мамою 7

4. Апостол Пресвятої Євхаристії

Життя отця Германа 9

5. Мовчазний святий

Єп. Станіслав Падевський У близькості слова 14

6. Родина і час

о. Петро Герилюк-Купчинський, ГСД Якою має бути
християнська родина? 17

7. Дар найкращий

о.-д. Іван Музичка Наш церковний спів (5) 24

8. Серце Ісуса і ми

Васула Риден Небесна Пожива для нашого часу 26

9. І посіяв сіяч зерно

Автор невідомий Насіння 29

10. Історія ікони

Йосип Салаяк Вишгородська Мати Божя 30

11. Нам пишуть

Неймовірно очевидне 32

12. Голос Марії

о. Маріо Кнезовіч Новий час за образом Божим 36

о. Любо Куртовіч Час великих ласк та випробувань 37

13. Історія Хреста

Редакційна Чудотворне Розп'яття в Лімпіас 38

о. В. Бабинець, В. Софілканіч Господній Хрест у дереві 39

14. Серце за серце

Марія в моєму житті 40

15. Сторінка для всіх

Життя коротке 42

БОГОРОДИЦЯ і ВЕЛИКДЕНЬ

Той Великий День Її Сина назавжди залишився Її великим Щастям і великим Болем. Бо, щоб дійти до того Дня, треба було піднятися разом із скривавленим Сином на вершину Голготи. Вочевидь, звичайне людське серце без підтримки могутньої Господньої руки просто трісло би, як скляна кулька від удару молотом. А тепер хай кожна земна мати (чи батько) щиро і ясно уявить на мить свого рідного синочка скривавленим, буквально порубаним бичами аж до кісток і якого до того ж, приваливши важезним хрестом, женуть на високу гору аби там розіп'яти – живим прибити страшними чорними цвяхами до хреста...

Так, неможливо навіть уявити. А наша Свята Матінка Марія мусіла пережити це. Адже власними очима все бачила і все відчула цілим єством. Кожен удар рубав Її душу, але ж безсмертна душа не може вмерти лише болить люто... Втім, болить і тіло, бо коли любляча мати бачить, що її дитину вдарили по руці – то заболить її ціла рука, якщо поранять синові плече – матір заболить ціла спина... Від болю душа злилась з тілом, переплавилася у щось єдине – ціле єство раптом стало важким, як великий золотий злиток з болю і любові. А ті страшні удари ніби хочуть розділити Любов і Біль – Матір і Сина. А любов неподільна. А біль – як моноліт...

І залишається у Страждальній Матері тільки одне: терпіння і криваві сльози. Як же могла Вона погодитися

на те, щоб муками Свого Сина відкупити нас, нещасних, повзаючих у бруді гріха? Де взяла сил, щоб погодитися з волею Всемогутнього, але ще більше люблячого Бога, ніж Вона Сама! Її любов до Бога-Отця була більшою за Її біль, більшою за Неї Саму, бо ж, без сумніву, могла у будь-яку хвилину зайняти місце Сина на Хресті.

До вершини Голготи йшла за Ним, непритомніючи з болю... Такою була Дорога до Великої Радості і Щастя: Її Син воскресне не з мертвих!

Саме це допомагало Матері вистояти і перемогти у навалі болю і розпуки. В Ісусових і Її терпіннях народжувався наш Великдень. Пречиста Діва знала, що Синовим воскресінням порятується кожна жива душа, яка запрогне Бога, світла і вічного життя. Віра і любов, зливаючись воедино, ведуть Її до нас, Її дітей, – у Люрд, Фатіму, Гарабандаль, Меджугор'є, у кожную оселю і кожне серце, що кличе Її вустами молитви. У Великодні свята Богородиця ділиться з нами великою радістю Ісусового Воскресіння. Там, на Голготі, Марія з Назарету померла разом з Сином як земна Мати, а на третій день воскресла разом з Ним як Мати Небесна, Цариця світів, як Мати Бога Живого, а разом з Ними воскресаємо і ми, всі ті, хто прагне поборювати свої гріхи.

Роман Брезіцький

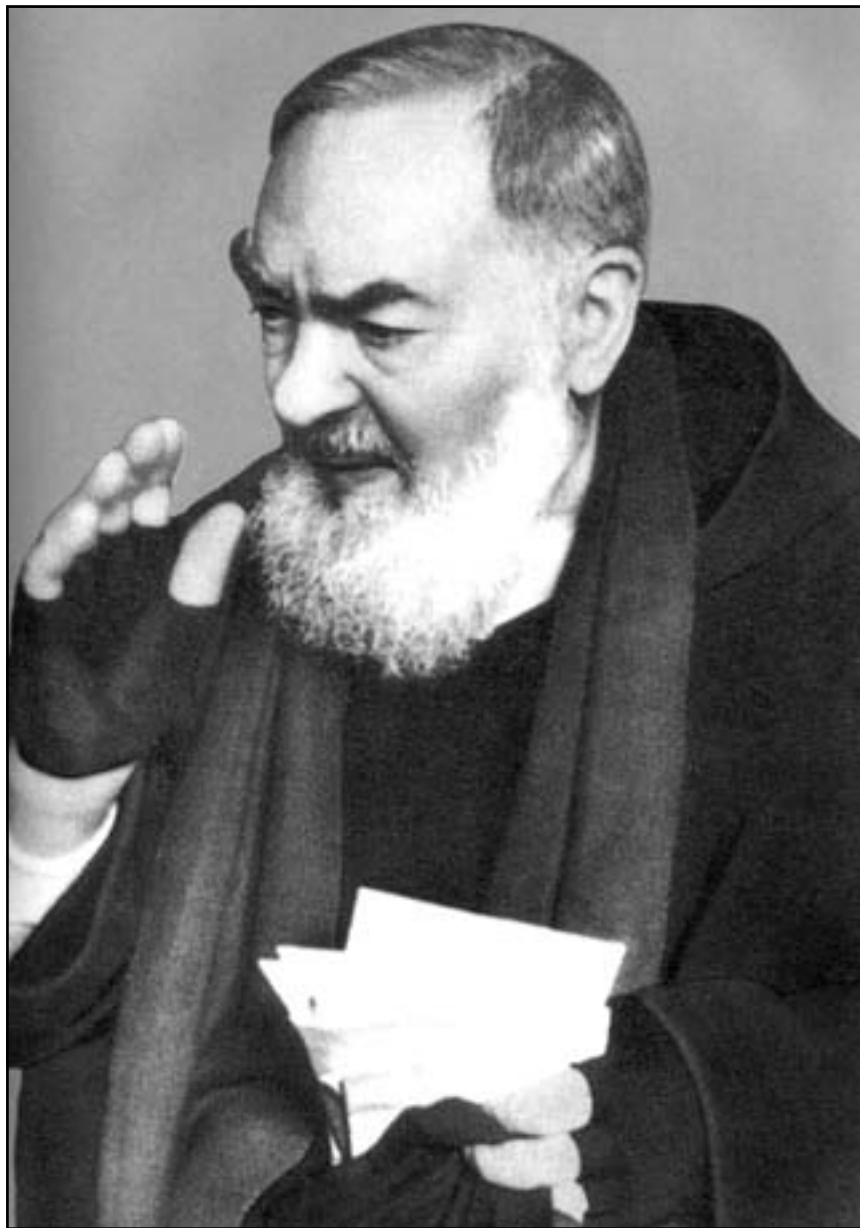
ПАДРЕ ПІО І ГАРАБАНДАЛЬ

Зв'язок між відомим стигматиком о.Піо і подіями в Гарабандалі – правдиві

23 вересня 1968 р. о. Піо з П'єстрельчіно помер в опінії святості у віці 81 рік, закінчивши один з найбільш незвичайних життєписів в історії Церкви. Відомий стигматик, священник, який носив на своєму тілі Рани Ісуса Христа, був у центрі уваги мільйонів людей. Крім його великої святості (співбрати називали його “ходяча доброта”) і стигматів, які спричиняли надзвичайні терпіння й тривали понад 50 років, о. Піо був обдарований багатьма харизматичними дарами: поринав у видіння, повідомляв про свою присутність пахощами (приємний запах виходив з його ран), оздоровлював, мав дар білокачії (уміння знаходитись одночасно в декількох місцях планети), читав думки сердець і пророкував. Також був одним з найвизначніших сповідників Церкви, проводив безліч годин у сповідальниці. До нього приїжджали з цілого світу. Сан-Джованні-Ротондо, що неподалік міста Фоджі, на півдні Італії, стало місцем пробудження людських душ.

Св. Літургія, котру відправляв падре викликала в людей незвичайні духовні переживання. Прочани займали чергу до сповіді, вичікуючи інколи два і більше тижні, аби висповідатися зі своїх гріхів покірному Капуцинові. Він мав, казали, “телефон до Неба” і вмів дати людині відчуття того, як вона виглядає в очах Всемогутнього Бога.

У перші роки свого священничого служіння о. Піо пере-

жив духовні терпіння, котрі спричинила жорстка цензура його діяльності, недовіра до його обдарувань, а також незліченні очорнення. Після цього нелегкого періоду його репутація настільки зросла, що всі — від убогого селянина до Папи — ще за життя вважали його святою людиною. Саме тому, а також з огляду на його

надзвичайні харизматичні дари, в нього шукали поради у тих справах, котрі вимагали правдивого розпізнання. Його поради не були його власною думкою, лише походили від знання недосяжних людському розумові речей.

Дякуючи Богові, цей священник, мав безпосередній зв'язок з подіями в Гарабандалі.

Деякі люди, які неприхильно ставляться до об'явлень, заперечували існування будь-якого зв'язку між о. Піо і Гарабандалем, але їх аргументи втрачають силу перед доказами, які цей зв'язок підтверджують. Будучи слухняним сином Церкви, о. Піо не міг висловити своєї думки, поки не висловила її Церква, а також з тієї причини, що Церква не видала жодного прилюдного свідчення про події в Гарабандалі. Саме цей факт міг дати привід для заперечення. Однак приватно перед співбратами, а також деякими особистостями він не вагався визнавати своєї віри в правдивість тих об'явлень. Група іспанців колись запитала, чи дійсно Мати Божа об'являється в Гарабандалі? Він відповів: "Усе ще питаєте про це: скільки чекатимете, що Вона там з'явиться? Вона об'являється вже вісім місяців!" Пізніше маємо свідоцтво Джозе Ламанджіно. Проте докази зв'язку о. Піо з подіями в Гарабандалі опираються на чомусь більшому, а не лише на усних свідченнях.

Лист, адресований Кончіті, Льолі, Якінті, Марії Круз.

З березня 1962 року в Сан-Себастьян-де-Гарабандаль надійшов лист без підпису і зворотної адреси, котрий був адресований чотирьом молодим візіонеркам: Кончіті, Льолі, Якінті і Марії Круз. Цю подію розголосив д-р Челестіно Ортій, котрий був наочним свідком того, а також вона була в подробицях описана в книжці "Поспішила в гірські околиці", автором котрої був о. Євсевій Гарча де Пасквера. Саме з неї нижче наведений фрагмент:

"Фелікс Лопе, колишній студент Вищої Семінарії в Деріо (Більбао), який зараз вчителює в Гарабандалі, перебував з групою людей на кухні у Кончіті. Дівчинка отримала лист, котрого не розуміла, і тому попросила його перекласти. Лист був написаний італійською мовою і Фелікс, прочитавши його, сказав: "Якщо взяти до уваги стиль, лист, можливо, належить о. Піо".

Кончіта запитала його, чи він знає о. Піо, і, коли вчитель відповів, що так, попросила його, щоби допоміг їй скласти відповідь з виразами глибокої пошани до о. Піо.

Після того, як лист був написаний, вони залишили його на кухні не складеним. За хвилину Кончіта увійшла в екстаз і відмовила вервицю. Як тільки вона повернулася до нормального стану, вчитель сказав їй:

"Чи ти запитала у Діви Марії про лист і чи його дійсно надіслав о. Піо?" "Так," – і вона передала мені відповідь, яку я повинен йому вислати, як нашу таємницю.

Дівчина пішла до своєї кімнати і повернулася з аркушем паперу, написаним від руки. У всіх на очах вклала той аркуш у конверт з адресою о. Піо і заклеїла його.

Лист, який прийшов до Кончіті без підпису і зворотної адреси з італійською маркою, мав такий зміст:

"Мої дорогі діти!

О дев'ятій годині ранку Пресвята Діва доручила переказати вам:

"О благословенні дівчатка з Сан-Себастьян-де-Гарабандаль! Обіцяю вам, що буду з

вами до кінця віків, а ви будете зі мною під час кінця світу і пізніше – у небесній славі".

Передаю вам копію св. фатімської вервиці. Діва доручила мені вам її вислати. Цю вервицю уклала сама Пречиста Діва і доручила розповсюдити її для спасіння грішників і для відвернення від людства тяжкої кари, яку добрий Бог може зіслати.

Даю вам лише одну раду: моліться і заохочуйте інших до молитви, бо світ на порозі погибелі. Вони не вірять вам, ані вашим розмовам з Пані в білому, а повірять, коли вже буде запізно".

9 лютого 1975 р. редакція часопису NEEDLES (сьогодні цей часопис носить назву GARA-BANDAL) взяла інтерв'ю у Кончіті, записавши його на плівку. У ньому йшла мова про несподіваний лист, написаний, як говорять, о. Піо.

Запитання: Кончіто, чи ти щось пам'ятаєш про той лист?

Відповідь: *Пам'ятаю, що я отримала лист, адресований мені і трьом дівчатам: Якінті, Льолі і Марії Круз. Я задумалась над змістом того листа і над тим, що він не мав підпису. Потім я поклала його в кишеню до побачення з Найсвятішою Матір'ю. Коли Вона об'явилася того ж дня, я показала їй цього листа і запитала, хто вислав його нам. Мати Божа відповіла, що він від о. Піо. Тоді я не знала, хто це, але більше не питала її.*

Після об'явлення я розповіла людям про лист, а присутній там семінарист пояснив мені, хто такий і звідки о. Піо. Отож я відправила листа

отцю, в якому написала, що якщо він буде відвідувати наш край, то я хотіла б його побачити. Потім він надіслав мені коротеньку відповідь: "Чи ти думаєш, що я вилечу через комин?" Я тоді мала лише 12 років і не розуміла, що таке монаше життя.

В інтерв'ю запитали також, чи Кончіта не пам'ятає, бува, про що був той лист і, хоча вона не могла в подробицях всього пригадати, однак те, що вона пам'ятала, цілком збігається з тим, про що мовилось вище.

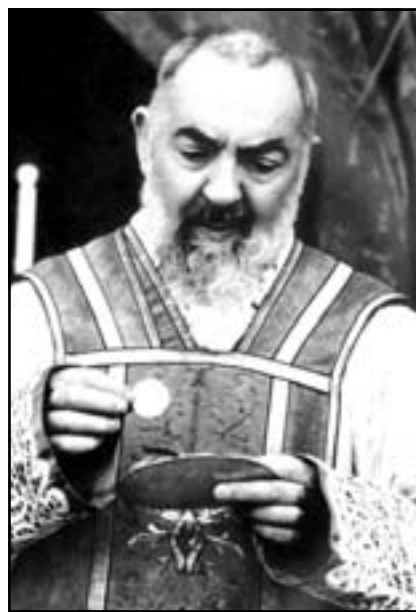
Візит Кончіти до о. Піо

У лютому 1967 р. Кончіта прибула до Риму разом зі своєю мамою, іспанським священником о. Луїсом Луна, професором Енріко Меді і княгинєю Кекилією де Бурбон-Парма. Кончіту просив кардинал Оттавіані, префект Святого Офіційу, котрий сьогодні носить назву "Св. Конгрегація Доктрин Віри". Власне під час цього візиту Кончіта була на приватній аудієнції у Папи Павла VI, де були присутні ще 5 осіб. Знаємо про це завдяки достовірному свідченню професора Меді, у майбутньому – міністра атомної енергетики і приятеля Святішого Отця, який був одним з тих п'яти осіб.

Позаяк Кончіта повинна була чекати ще день, щоб зустрітися з кардиналом Оттавіані, професор Меді запропонував скористатись вільним часом і поїхати до Сан-Джованні-Ротондо, аби зустрітися там з о. Піо.

Ось розповідь самої Кончіти про той візит, узятя з інтерв'ю часопису NEEDLES за 1975 р.:

"... Ми всі погодились з тією пропозицією і поїхали автом професора Меді до монастиря. Прибули туди десь біля години дев'ятої вечора. Нам тоді розповіли, що ми не зможемо побачитись з о. Піо аж до наступного ранку, коли він буде о 5.00 відправляти Службу Божу. Перед Сл. Божою о. Луна і професор ввійшли до захристії. Професор

Меді розповів мені пізніше, що там відбулось: о. Луна сказав о. Піо, що тут є княгиня з Іспанії, яка хоче з ним побачитись. Отець Піо сказав до о. Луна: "Я себе не дуже добре почуваю, тому зможу з нею зустрітись лише пізніше – протягом дня". Професор Меді тоді сказав: "Є тут ще одна пані, котра хоче тебе побачити. Тебе хоче бачити Кончіта". Отець Піо запитав: "Кончіта з Гарабандалю?" Професор відповів: "Так". Тоді о. Піо сказав: "Прийдіть сьогодні вранці о восьмій".

Коли ми прийшли, нас запровадили до малої кімнати, келії, в котрій було одне ліж-

ко, крісло і малий столик. Я запитала о. Піо, чи це його кімната і чи він тут спить, а він відповів: "О ні, не можете побачити моєї кімнати. Це багата кімната". Тоді я не усвідомлювала так, як сьогодні, якою святою людиною є о. Піо, я була тоді дуже молодого і мала щойно 16 років".

Ось наступний фрагмент з інтерв'ю часопису NEEDLES:

Запитання: Хто ще був з тобою в тій кімнаті?

Відповідь: Тільки моя мама, о. Луна і священник з монастиря, котрий розмовляв по-іспанськи і багато фотографував. Не пам'ятаю, щоби княгиня і професор були тоді з нами в кімнаті.

Запитання: Чи можеш сказати, про що йшла мова під час вашого візиту до о. Піо?

Відповідь: Пам'ятаю небагато: священник, який фотографував, попросив дозволу в о. Піо, а той йому відповів:

"Фотографуєш вже відтоді, коли ми зайшли до кімнати". Пам'ятаю, що я мала хрестик, якого поцілувала Божжа Мати, і сказала о. Піо:

"Це хрестик, поцілувала Божжа Мати. Чи поблагословите його?" Він узяв той хрестик і поклав собі на долоню, там, де була рана. Потім узяв мою руку і теж поклав на свою долоню, стискаючи мої пальці, а правою рукою поблагословив мою руку і хрестик. Те саме він зробив для моєї мами, коли вона його попросила: "Чи ви могли би поблагословити вервицю, яку також поцілувала Пречиста Діва?" Я клячала перед ним, поки ми там були. Він тримав мою руку з хрестиком, коли говорив до мене.

Священик, котрий робив фотографії Кончіти з о. Піо живе й по сьогодні в Сан-Джованні-Ротондо. Він був у Сполучених Штатах кілька років тому, пропагуючи беатифікаційний процес о. Піо, і також відвідав Кончіту у неї вдома. Монахи неохоче удоступнюють копії тих фотографій, мабуть тому, що об'явлення з Гарабандалью ще не були офіційно визнані Церквою. Про ті фотографії згадує також інший монах з Сан-Джованні-Ротондо, який бачив їх і розповів про це одній з наших редакційних колег під час прощі 1987 року, він же організував центр "Гарабандаль" у Нью-Йорку. Цілком очевидно, що ті фотографії – важливий документ, який свідчить про зустріч Кончіти з о. Піо.

Отець Піо і чудо

Зв'язок о. Піо з подіями в Гарабандалі найбільше виявляється в привілеї, який, крім нього, був даний ще одній особі. Отець Піо побачив велике чудо перед своєю смертю (тільки о. Луїс Андреу, єзуїт, уночі 8 серпня 1961 року теж побачив чудо, коли спостерігав за візіонерками в стані екстазу біля соснового лісу на горі, що оточує село Гарабандаль. Наступного ранку по дорозі додому він помер).

В одному з пророцтв Матері Божої в Гарабандалі про чудо сказано, що Святіший Отець побачить чудо з того місця, де в той час перебуватиме, а також **його побачить о. Піо**. Коли славний стигматик помер у вересні 1968 року, Кончіта була заклопотана тим, що пророцтво ніби не здійснилося. Місяць пізніше її сумніви розвіялися – вона отримала цінну пам'ятку від о. Піо.

16 жовтня 1968 року Кончіта отримала телеграму з Люрду, підписану однією її знайомою з Риму. Жінка запрошувала Кончіту відвідати Люрд, де вона зможе отримати лист, який адресував їй о. Піо. Отці Альфред Комб і Бернард Люіль з Франції були тоді в селі і погодились завезти Кончіту та її матір до Люрду. Тієї ж ночі вони вирушили у дорогу. Поспішаючи,

Кончіта забула свій паспорт. На кордоні їх тримали шість годин, і, лише коли їй видали спеціальний паспорт, підписаний військовим комендантом Іруну, вони змогли в'їхати до Франції.

У Люрді вони зустріли емісарів о. Піо з Італії, серед котрих був о. Бернардіно Ченнамо, який в дійсності не був з Сан-Джованні, а з іншого монастиря. Однак він був знайомий о. Піо і о. Пелфіно. Саме він опікувався о. Піо в його останні роки життя і переклав записку, поміщену на 13-ій сторінці, яку о. Піо продиктував для Кончіти.

Отець Ченнамо сказав Кончіті, що він не вірив в об'явлення в Гарабандалі, аж поки о. Піо не

сказав йому, щоб він дав Кончіті вельон, який покриватиме його обличчя після смерті. Вона запитала о. Ченнамо: *"Чому Діва сказала мені, що о. Піо побачить чудо, а він помер?"* Священик відповів: *"Він бачив чудо перед смертю. Сказав мені про це особисто"*.

Коли Кончіта повернулася з Люрду додому, то вирішила, що напише про всі ці події приятелів в Мадриді. Знову наводимо тут слова Кончіти з інтерв'ю в NEEDLES за 1975 р.:

"... Коли я писала лист, то постійно тримала перед собою той вельон – і вмиць цілу кімнату наповнив приємний запах. Я чула раніше про запах о. Піо, але ніколи не звертала на це особливої уваги. В кімнаті так інтенсивно почало пахнути, що я аж заплакала. Щось таке я пережила вперше. Все те відбулося після його смерті".

2-го травня 1999 року о. Піо був проголошений блаженным. Вже тоді багато людей знало, що незабаром він буде проголошений святим. Це сталося 2002 року, коли Папа Іван Павло II проголосив бл. о. Піо святим. Також можна сподіватися, що його визнають однією з найбільших постатей в історії Церкви, людиною незрівнянною у свій час. Також важливим є те, що цей незвичайний син св. Франциска, безмежно відданий Матері Божій, який так довго і тяжко працював у Божому винограднику для добра душ, беззастережно пов'язаний з об'явленнями в Гарабандалі.

*Переклав з польської
о.Олексій Горобець, ЧСВВ*

Діти Непорочної

Називайте Мене Мамою!

Говорить Пречиста Діва Марія:

“Багатьом покликаним уже на вершині містичного життя було дано бачити Мого святого Сина як Дитятко і навіть – пригорнути Його до серця. Однак небагато залишилося допущених споглядати Мене саме тоді, коли про Його Людяність піклувалася з найсолодшою турботою якою матір може оточити мале дитя. Така ж візія впроваджує Мого вірного в найвищу глибину Нашої Родини і Мого життя. Завдяки їй можете краще і досконаліше любити Мого Ісуса. Подивляйтеся смиренню, делікатності й слабкості Новонародженого. З Його губок, що плачуть, почуєте одну з найглибших лекцій про жертви і любов, які Він вам дав під час Свого життя на землі.

Маріє (Вальторта), якщо ти застановишся, то ствердиш, що Я пройшла з тобою цілком іншу дорогу у візіях, які були тобі уділені. Це було здійснено цілком надприродним способом і тому відрізняється від дороги, яку пройшла звичайна людина.

Зазвичай людина розпочинає від того, що покірне, аби піднятися вгору до того, що найпіднесеніше. Її невеликі сили не дозволяють їй піднятися на високі і несподівані вершини. Я ж, бачачи, що для розчулення ваших думок потрібно щось велике, вибрала інший шлях:

шлях Свій. Притягнула і здобула твою духовну увагу з допомогою візії прославленої краси. Побачивши, що тебе це дуже захопило в Мені, навчила і приготувала тебе до найбільш глибокого пізнання твоєї Матері і до найглибших повчань про Моє життя і життя Мого Дитятка.

Підготувала тебе до головних повчань про смирення – ліків проти отрути Люципера, яка шкодить вам від Адама аж донині та зводить з дороги Божої.

Завдяки доброті Мого Сина Я об'явилася як Настоятелька живої Євхаристії, потім – як

Діти Непорочної

Мати Спасителя, далі – як піднесена до Неба. Після тих мовчазних візій світла і радості, котрі оточили тебе, ніби небесні сітки, і притягнули до Мене, Я повчала тебе. Коли б твоя душа через духовну в'ялість протиставилася тій солодкій сітці – опустила б тебе. Але ти в ній заплуталася, щораз більше знаходячи в тих візіях свою радість, прагнення, заохочення. Тоді – після Цариці – постала перед тобою Мамою. Вчинила це, щоб потішити тебе, бо ти вже не мала матері; щоб піднести тебе до Своєї покори; щоб притягнути тебе до Своєї радості.

Завжди приходжу у потрібну хвилину. Любила тебе віддавна. Однак попросила за тебе Ісуса, коли вичитала у Божій думці, що незабаром уже не матимеш мами. Він підготував ту зустріч і злучення, і нехай буде за це благословенний! І Я прийшла.

Хіба на Голготі Я не прийняла Своєї духовної місії Матері всіх? Як в лиці Йоана прийняла вас, сироти Ісуса, – вас з Церкви, яка народжувалася, яка залишилася без Того, Хто Її згромадив, – так приймаю вас, бо ви осиротіли через тих, які були для вас батьком або матір'ю. Моє Серце прийняло необмеженість Серця Божого, з'єднавшись з Любов'ю і з Серцем Сина, Якого годувало. Отож люблю вас усіх, о земні сироти, і – коли тільки цього хочете – подаю вам Свої рамена, щоб були вам опорою; Свої плечі, щоб стали для вас підтримкою; Свої коліна, щоби відпочили; Своє Серце, щоби вас любило.

Я завжди перебуваю поруч з вами, біля всіх дітей, які плачуть, коли не мають уже матері. Пере-

буваю близько навіть і тоді, коли не всім це дано – не з Моєї волі, а через їхніх прогрішень – відчувати Мої духовні обійми в тілі через любов, котра удосконалює.

Скажи це тим, які плачуть. Скажи їм, щоб повірили в Мене не лише як в Обожествлену Царицю, але в правдиву Невісту, якій відома материнська чуйність. Скажи їм, аби під час плачу

взивали Мене до себе найбільш улюбленим з імен – тим, з котрим звертався до Мене Син від Свого дитинства аж до вступлення в Небо, і далі так Мене називає: “Мама!” Я залишуся “мамою”.

Чи бачиш, яке прекрасне моє Дитятко?! Бачиш Моє Материнство, просте і вивищене – таке, яким було: делікатним, як троянда, народжена в сніжному пейзажі зими; чистим, як квітковий бузок; святим, як окрик ангела; таким смиренным, яким повинно бути у Переможця відвічної Пихи.

Не можеш усвідомити слів, що характеризують Моє материнство? Я могла б тобі їх пояснити, але не хочу цього чинити. І так ти їх не зрозуміла би, бо послужили би вони лише науковій допитливості, цікавості профанаторів таємниці. Збережи в серці їхню гармонію, як відлуння іскристого струмочка. Надалі адоруй. Я перебуваю з тобою”.

Відразу ж після цього промовляє Ісус:

“Пам'ятай про те, що не будеш великою завдяки контемплациям (розважанням) і об'явленням, лише – завдяки своїй жертві”.

Цей перший дар уділяє тобі Бог не за твої заслуги, тільки зі Своєї нескінченної доброти. Другий розквіт твого духу – те, що заслуговуєш у Моїх очах. Збільшуй це без людських розважань аж до межі своїх фізичних і духовних сил. Чим більше сама піднесешся, тим більше Я піднесу тебе догори.

І не бійся. Не засмучуйся, якщо внутрішні переживання стають видимими.

Зауваж, що ти захоплена для Бога, а це може бути освяченням для братів. Сама від себе нічого не додавай. Не забруднюй ніколи цього джерела містичного життя людськими елементами. *І дозволь Мені навіть на те (Марія Вальторта боялася екстаз і візій саме тоді, коли перебувала поміж людьми). Тепер нічого більше тобі вже не скажу. Будь щасливою завдяки Моїй Матері.*

Марія Вальторта
26 грудня 1943 року

Діти Непорочної

Ніщо так не спонукає до добрих учинків, як добрий приклад. Один з таких прикладів, що промовляє до людських душ, – життя о. Германа, який помер 1871 року. Його життєпис подаємо скорочено.

Читаючи про його життя, побожні душі ще більше полюблять Ісуса в Пресвятій Євхаристії, світські люди пізнають, що йшли фальшивою дорогою і що людина не знаходить щастя в світських радощах.

Ніхто, напевно, не знав краще світ і всі його розкоші, як цей славний музикант, улюбленець цілої Європи – Герман Коген. Але коли в Парижі в церкві св. Валерія Ісус у Пресвятій Євхаристії, цей тихий і солодкий Учитель, промовив до його душі, він пізнав, у чому щастя, і міг закликати зі св. Августином: “Для Себе, о Боже, створив Ти нас, і не заспокоїться наше серце, доки не спічне в Тобі”.

Після навернення здобув усі чесноти, але мусів наполегливо боротися зі своєю темпераментною вдачею і тому був справжнім героєм, бо здобув за короткий час справжню перемогу. Його ревність наvertsала тисячі душ, а безмежна любов до Пресвятої Євхаристії заохочувала, спонукала інших до наслідування.

Нехай цей коротенький життєпис о. Германа зігріє людські серця і заохотить усіх любити Ісуса в Пресвятій Євхаристії, щоб Його Пресвяте Серце не жалілось на байдужість наших сердець.

“Можна впасти, можна виявити свою невірність Богові, але любов, яка вміє зі всього користати, навчить усьому, що Господу Богу не подобається, а в серці залишить спокій, спокій повний покори, нічим не заколочений” (Св. Тереза від Дитятка-Ісуса).

ЖИТТЯ ОТЦЯ ГЕРМАНА (1820 – 1871)

Герман Коген народився в Гамбурзі 10 листопада 1820 р. в єврейській сім’ї, найбагатшій у місті. Батько Давид Коген хотів дати своїм синам освіту, яка б відповідала їхньому становищу, і тому обох синів, Альберта і Германа, влаштував у найкращий науковий заклад Гамбурга.

Герман був дуже здібний і перегнав у науці всіх своїх товаришів. Усі дивувалися і захоплювалися його здібностями, а своїм милим характером він здобув серця професорів і товаришів. Але це стало причиною всіх його хиб і падіння в майбутньому.

Батьки цього не зауважували, потурали всім його забаганкам, а надзвичайні здібності до музики цьому сприяли.

Маючи 6 років, грав у різних операх, а своєю фантазією дивував знавців. Інші науки також давалися йому легко.

Коли мав 9 років, здав екзамен до 3-го класу. Мама хотіла, щоб після закінчення гімназії син учився в університеті, але через слабке здоров’я вирішили, щоб він відпочив 1 рік і посвятив себе виключно музиці. Цей рік залишив поганий слід у душі Германа. Його вчитель музики з будь-якої точки зору псував характер малого хлопця, але, позаяк він був добрим спеціалістом, усе інше йому вибачали. Герман з цього часу був невідступним товаришем свого вчителя і

наслідував його у всьому. Вони разом ходили на концерти, на полювання, грали в карти... Це все заохочувало малого до різних життєвих пригод, але любов і надзвичайні музичні здібності зумовили рішення, що він посвятить себе виключно музиці.

Маючи 11 років, Герман поїхав зі своїм учителем до Франкфурта поглиблювати свої знання з музики.

Відгуки були надзвичайні, отож малий Герман уже виступав з концертами публічно. Та це його не задовольняє, і він їде студіювати музику в Париж. По дорозі дає концерти і здобуває щораз більшу славу. У Парижі після довгих нарад мати вирішила віддати сина на навчання до славного музиканта Лішта. Лішт спочатку відмовився, але коли почув гру Германа, відразу прийняв його і вже не розлучався з ним. Учитель музики вів світське життя на широку ногу і всюди брав зі собою хлопця. Дитину пестили і засипали похвалами. З Парижу Лішт з учнем поїхав до Генуї, тут Герман вчився, тільки недовго. Вже на 14-му році життя він став професором консерваторії, заробляв дуже багато і вів розпусне життя. За кілька місяців дитина стала зовсім деморалізованою людиною. З цього часу починається його життя, сповнене пригод. Він об’їхав цілу Європу з концертами, і своєю музикою зачаровував публіку великих міст. Брав від світу всі задоволення, які тільки світ може дати, але на дні його душі панували смуток і пересичення. Перебування в Італії збудило його шляхетні почуття і тугу за правдивим щас-

тям. 1846 р. Герман, маючи 26 років, поселяється в Парижі разом зі своїм приятелем Абальдертом. Дальше веде легке життя артиста, догоджаючи своїм пристрастям, але даремно шукає задоволення в розкошах цього світу – всюди знаходить тільки пересиченість і розчарування.

Господь захотів перетягнути на іншу дорогу цю душу, яка, шляхетна в глибині, не вагалася, чи покидати їй манівці. Ця хвилина наближалася.

У першу п'ятницю травня 1847 р. князь Москав попросив Германа, щоб заступив його: диригував хором під час травневих Богослужінь у церкві св. Валерія. Коли священник благословляв Найсвятішими Тайнами, Герман відчув якесь дивне зворушення. Йому здавалося, що не має права бути тут присутній. Це відчуття було дивне і одночасно солодке. У наступні дні це повторилося, його тіло тремтіло, хотів плакати (стримувався, зважаючи на людей). По закінченні травневих Богослужінь, ведений дивним почуттям, приходив дальше щонеділі до церкви св. Валерія.

У бібліотеці свого приятеля знайшов старий пожовклий молитовник і прочитав його сторінка за сторінкою. У його душі почали пробуджуватися незнані почуття до якогось таємничого ідеалу.

У липні Герман звів свої почуття княгині Раузен, особі дуже побожній, і попросив її, щоб познайомила його із католицьким священником, який би пояснив йому правди Католицької віри. Католицизм дуже притягував Германа. Та злий дух не спав і будував багато перешкод.

Не відразу, але все ж він познайомився з ревним католицьким священником, який його уважно вислухав, заохотив бути спокійним, витримувати і повністю довіряти Божому Провидінню, яке, без сумніву, покаже йому нову дорогу. Таке миле батьківське прийняття освіченої людини, скромної і доброї, зробило на Германа велике враження. До цього часу він знав про священників тільки з романів, уявляв їх людьми неосвіченими, що страшать вірних пеклом, і тому боявся їх.

Невдовзі виїхав до Емса, де мав дати концерт. Три дні пізніше, 8 серпня в неділю, пішов до церкви на Службу Богу, незважаючи на те, що скажуть знайомі, яких там було багато. “Там, – пише в своїх спогадах, – в цій малій церковці, співаючи молитви, я відчув присутність невидимої сили, яка зворушила мене, вразила, ласка Божа сплила на мою душу потоком.

Під час освячення я залився сльозами. О хвилино, назавжди пам'ятна і благословенна... пам'ятаю тебе зі всіма небесними почуттями, які ти мені принесла. Прошу гаряче Бога, щоб ця розкішна згадка залишалася назавжди в моєму серці. Я плакав не раз у дитинстві, але ніколи не проливав таких сліз: вони рясно текли по моєму обличчі, а в серці збудилися глибокі муки совісті. І в той час, ведений якимось невимовним інстинктом, я почав сповідатися Господу Богу у всіх великих і тяжких гріхах свого життя. Вони стали перед моїми очима, такі гидкі, такі великі, що заслуговували тільки на гнів Божий.

Але я відчув, що пізнаю милосердя і що Господь приймає моє бажання навернутися і любити Його відтепер навіки.

Виходячи з церкви, я був уже християнином, наскільки можна бути ним без св. Хрещення”. Після цього пам'ятного дня Герман знову вибрався до Парижа, щоб поділитися своїм щастям із священником Леграндом. 15 серпня його запросив о. Ратісбоне, що також недавно навернувся, на урочисте хрещення 4 євреїв. Це мало відбутися в каплиці Пречистої Діви, що збудована на пам'ять про чудесне навернення о. Марії Ратісбоне. Герман також хотів прийняти хрещення в ній. Цю урочистість призначили на день св. Августина. Герман відмовляв дев'ятницю до Пречистої Діви Марії, не виходив з дому, хіба тільки на проповіді о. Ратісбоне. Та злий дух не хотів випустити його душу, старався всіма силами втримати її біля себе. Вночі погані сні переслідували його. Він прокидався, ставав навколівки біля стіп Христа і зі сльозами на очах просив допомоги в Ісуса і Пречистої Діви Марії, і тоді спокуси покидали його.

У суботу 28 серпня в присутності о. Легранда і о. Ратісбоне, хресного батька доктора Гоуранда і хресної матері княгині Раузен Герман одержав св. Хрещення. Перейнятий благородними почуттями і вдячністю Господу Богу, Герман пише: “Коли св. вода потекла по моєму чолі, і я почув свої нові імена – Марія Августин Генрик, я був так зворушений, ніби крізь мене пройшов електричний струм.

Моє серце потонуло в екстазі любові і мені здавалося, що я відчув райське задоволення і таке блаженство, яким Бог насичує своїх вибраних”.

Ласка св. Хрещення змінила Германа, він став іншою людиною, хоч із тим самим характером: гарячий, пристрасний, енергійний – однак він тепер діяв тільки під впливом ласки і кроком велетня прямуював до досконалості.

Хотів відразу покинути світ і закритися в монастирській тиші, але борги, зроблені ще тоді, коли грав у карти, примусили його залишитися ще якийсь час у світському товаристві і навіть у тому ж оточенні, в якому був до цього часу. Це була велика небезпека для його душі, і він ледь не піддався спокусі, але залишився вірним своїй обіцянці служити Господу Богу.

На Різдво Божої Матері, 8 вересня, душа, яка так полюбила Ісуса в Пресвятій Євхаристії, зазнала цього великого щастя – злучилася з Ісусом в першому св. Причасті.

Охрестившись, Герман хоче також повернути своїх приятелів. Це йому так легко не вдається, але він не знеохочується, подвоює свої молитви за них і за короткий час бачить результати своєї молитви. Баронова – сестра його приятеля – відбуває сповідь за ціле життя і широко навертається до Бога.

Майже нічого не змінилося в житті Германа. Перебуває в найзнатнішому товаристві, дає лекції, але його поведінка дуже змінюється. Він стає поважний, тихий, скромно одягається. Часто чує критику, гірке

глузування, його називають “святий”. Герман до себе безоглядний, суворий, а силу для цього черпає в молитвах і св. Причасті.

1848 р. Герман, перейнятий найглибшою пошаною до Ісуса в Пресв. Євхаристії, започатковує нічну адорацію Найсвятіших Тайн, яка потім поширилася по цілій Франції і цілому світі. Герман готувався до великого – останнього концерту. Це вимагало від нього багато праці, але часу не тратив: вправлявся в музиці і читав книжки “про християнські чесноти і досконалість”. Також писав прекрасні пісні в честь Матері Божої. Ідучи на свій останній концерт, попросив одного отця Мористів, щоб супроводжував його. Концерт був великий, зал гудів від оплесків. Після нього Герман звернувся до монаха, що чекав його, і сказав, протягнувши до нього руки: “Вже назавжди я закінчив зі світом. З якою радістю після останньої ноти поклонився я йому (світові), прощаючись із ним назавжди”.

Герман був уже вільний і хотів здійснити бажання, яке мав протягом двох років: усамітнитися і молитися. Але він не міг вирішити, чи бути світським священиком, чи вступити до монастиря. Радився з о. Лякордавром: “Якщо маєш відвагу дозволити плюнути собі в обличчя, нічого не кажучи, то стань монахом”. “Маю”, – відповів і постановив ним стати. Він мав вирішити, до якого монастиря вступати. Провидіння Боже скерувало його в монастир отців Кармелітів Босих в місті Агені.

Там його все захоплювало. Отець Домінік, ревний мудрий монах, з великою радістю прийняв новика, став його духовним провідником і полюбив його батьківською любов’ю. Потрібний був ще дозвіл з Риму, щоб прийняти новика. У цьому році Герман пише листа до батьків, в якому повідомляє їм, який життєвий шлях вибрав собі, і так закінчує його: “Якщо мене побачите, то в моїх очах прочитайте, що я дуже щасливий і спокійний, що вас люблю і прошу Бога вдень і вночі, щоб вилив на вас Своє щедre благословення. Гаряче бажаю, щоб колись і ви зазнали такого спокою і радості, якими я тішуся вже два роки, а передовсім від хвилини, коли все покинув для Бога. Господь тисячократно платить за мою жертву, вливаючи в моє серце потоки ласк”.

6 жовтня відбулися обличчя, він одержав імена Августин Марія від Найсвятіших Тайн.

З того моменту світ для нього став нічим. Він залишився наодинці з Богом у своїй келії, в якій була лише дошка, на якій спав, і підлога для сидіння. Їв не в багато заставлених салонах, але скромну пісню поживу в глиняній посуді дерев’яною ложкою. Раніше проводив ночі на балах, тепер уставав кілька разів на ніч і босий ішов до каплиці на молитву. Замість похвал і оплесків, слухав різні повчання у мовчанні. Крім загальних умиротворень, сам завдавав собі ще додаткові. Герман дуже змінився, але почував себе надзвичайно щасливим. “Висло-

вити словами щастя, яке я тут знайшов, – пише він після своїх облечин, – мені не під силу! Потрібне хіба ангельське перо, щоб описати внутрішні розкоші, які я зазнаю в новіціяті. Майже постійно перебуваю перед Найсв. Тайнами, отож мені здається, що живу не на землі, а в товаристві ангелів, які безперервно адорують Агнця. Це немовби безнастанне св. Причастя”.

Мама відшукала його і завітала до монастирської розмовниці. Десять днів приходила вона вговорити свого сина, щоб відмовився від свого рішення, але все було даремно. Герман залишився вірний своїй постанові. Старався молитвами та іншими способами добитися навернення мами, але вона поїхала ненавернена. З цієї причини біль Германа був дуже великий, але він не падав духом: молився далі за це.

Минув рік після облечин, і 7 жовтня 1850 р. бр. Августин (Герман) склав обіти. На його обличчі, білому і худому, сяяли радість і щастя. Герман був дуже відомою людиною, і на це торжество прийшло багато людей. Молодого монаха вислали до Агену, щоб там студіював теологію і готувався до священства. Тепер мав мало часу на адорацію, але не вважав це перешкодою. Пише до графа де Курса: “Хто ж мені перешкодить жертвувати свою науку, свою працю як честь, поклін, любов Ісусові утаємному. Чи я не можу вчитися читати, писати з любові? *Правдива адорація, поклін над поклонами – це сповнення Божої волі.* Якщо Господь Бог тепер хоче, щоб я всі свої

хвилини посвятив науці, я повинен віддавати Йому цю працю, як адорацію, яка Йому мила, замість у захопленні перебувати цілі дні і ночі в хорі проти волі настоятелів”. Настоятелі дозволяли Германові займатися музикою, щоб він відпочивав після науки. Він тоді написав прекрасну збірку пісень до Найсв. Тайн. У промові Герман оповідає про чуда ласки в своїй душі і виливає почуття любові до В’язня любові в Кивоті. “Знайшла моя душа, – зауважує він, – Кого любити і не покине Його вже ніколи. Ви, що женете за марнотами цього світу, прийдіть і попробуйте, яким солодким є Господь”.

Свячення відбулося в Квітну суботу 1851 р. Наступного дня після цієї урочистості він написав до С. М. Павліни: “Може, пізніше докладніше опишу вчорашню урочистість. Сьогодні я ще не прийшов до себе. Нехай вогонь моєї любові сильніше розпалиться, щоб я міг розповісти про превеликі ласки, які на мене спливають”.

У перші дні вересня 1851 р. о. Домінік, тодішній провідник Кармелітів у Франції, їхав до Бордеаума, щоб закласти новий дім, і взяв із собою о. Августина, який тут розпочав свою апостольську працю. Потім Герман знову їде до Агену і далі студіює теологію. Молодий монах почував себе щасливим, але глибоко в серці переживав за свою родину і не переставав молитися за її навернення.

Наприкінці травня сестра о. Августина приїхала до нього в Аген. Довгі розмови, захо-

плюючи проповіді зворушують її до глибини душі, просвічують розум, перемінюють серце, але вона не рішається охреститися, бо думає, що тоді втратить свого сина Юрка. Але, врешті-решт, ласка перемагає, і вона виявляє бажання охреститися до повернення в Париж, щоб про це ніхто не знав. На свято Серця Христового, користуючись тим, що чоловік сестри неprisутній, о. Герман перший раз уділив їй св. Причастя. Семилітнього хлопчика Юрка охрестили тільки через 4 роки.

Отець Герман поглиблює свої теологічні знання. Його час минає в тихій молитві і праці, з келії він виходить тільки тоді, коли його запрошують на проповіді. 1853 р. о. Герман проводить у постійних подорожах і апостольській праці в південній Франції. Голосить проповіді він також і в Женеві та в багатьох інших містах і всюди зворушує серця своїх слухачів – багато людей навертається до Бога. Ці постійні подорожі підірвали здоров’я о. Августина, і лікарі сказали йому обов’язково поїхати на морське узбережжя, де прекрасне повітря. Будучи хворим і дуже ослабленим, стоячи на одній нозі, бо друга була хвора, він щодня відправляв Службу Божу. “Я добре прикутий до хреста, – пише 22 червня. – Признаюся, що я цьому дуже радий. Нога від коліна до стопи вкрита відкритими ранами. Місцевість тут прекрасна; недалеко від мене маленька капличка, а в ній – маленький Кивот... Так Ісус, моя любов, навмисне сховався для мене на період мого перебування на

самоті в цій прекрасній місцевості”. За деякий час його здоров’я трохи покращується, він їздить і будує церкви, монастирі, запроваджує нічну адорацію. У Великий піст багато людей просять його, щоб дав реколекції, і він, як має можливість, всюди їздить. Запрошують його також у Париж. Тут він, перший раз з’явившись у монашій рясі, голосить Боже слово в найбільшій церкві Парижа – церкві св. Сульпіція.

“Найдорожчі браття в Христі! – говорив він. – Моїм першим обов’язком, коли виходжу на цю проповідальницю, є урочисте надолужування за згрішення, яке я робив колись у цьому місті. Ви могли б мене запитати, на підставі яких прав приходжу вас учить, пояснювати догми св. віри, вимовляти такі дорогі нам імена Ісуса і Марії, мене, що тисячу разів зневажав їх на ваших очах, мене, що з грішниками загруз в болоті гріха, беззаконня? Так, мої браття. Признаюся, що я був грішником, що грішив проти Неба і проти вас, що заслужив на вашу погорду і відречення. Тому я готовий в покутній одежі навколішках стояти в дверях цієї святині і просити вас про молитву... Отже, в покутній одежі стою перед вами, з оголеною головою і босими стопами як член суворого Чину. Бог мені простив, св. вода при хрещенні сплила по моєму чолі... Марія, моя Мати, простила мені. А ви, мої браття, не хочете мені пробачити?” Можна здогадуватися, як ці зворушливі слова сприйняли слухачі, передусім молодь. Вона ледве вгамувалась, щоб не

висловити вголос симпатію до нього. “Знав я світ, – говорив він далше, – перейшов увесь світ, любив світ, і одну річ у світі зрозумів, а саме: він не приносить щастя! Щастя! За ним я перейшов сушу і моря! Так, мої дорогі, але люди шукають його там, де не можуть знайти. Отже, я – слухайте... я знайшов щастя, знайшов його в такій мірі, що моє серце не може помістити радості, якою наповнюється, і ось я відчув

потребу поділитися з вами, запросити вас, щоб ви поділили її зі мною”. Далше о. Герман пояснював, що тільки Господь Бог може повністю задовільнити бажання нашого серця і закінчив такими словами: “Любімо Ісуса! Єдине щастя на землі – це любити Ісуса і відчувати Його любов”.

*Матеріали опрацювала
с. Василина Войтович, ЧСВВ*

(Далі буде)

У БЛИЗЬКОСТІ СЛОВА

Дослідники Святого Письма твердять про надзвичайну подібність між Йосифом Старого Завіту, тим, що в різнобарвному плащі, і Йосифом Нового Завіту, що був заручений з Дівою на ім'я Марія.

Кожен з них йде за Божим покликом, плекаючи мрії і вирушаючи в подорож до Єгипту. Перший раз з Єгипту приходить Мойсей із Десятьма Божими Заповідями, другий раз – Ісус Христос із Десятьма Божими Заповідями Любові. Або, як написано в Євангелії від св. Йоана: “Закон бо був даний від Мойсея, благодать же й істина прийшла через Ісуса Христа” (Йо. 1, 17). Св. Матей пише про Йосифа, як про “порядного чоловіка”, людину “праведну”.

Учителі Церкви стверджують, що це слово – “праведний” – означає найвищий ступінь побожності, духовності, досконалості.

“Геніальність святого Йосифа, – писав Й. Вігер, – полягає в тому, чого люди звичайно не бачать. Сам Бог сховав цього святого чоловіка від очей світу, щоб він таким чином міг виконати свою особливу місію в історії спасіння. Св. Йосиф повинен був оберігати шляхетні таємниці від нахабного, нічого не розуміючого оточення”.

Св. Йосиф – чудовий взірць віри. Віра – це, коли ми довіряємо Богові тоді, коли не розуміємо і не можемо зрозуміти, що відбувається, коли не можемо знайти цьому жодного задовільного пояснення.

З ранніх літ Йосиф наполегливо вдосконалював себе, захоплений святою історією

свого народу. Біблія не тільки збагачувала Йосифа інформацією – вона виховувала його побожність, формувала його душу. Завдяки їй він наслідував чесноти своїх праобразів: лагідність Авеля і мудрість Товії, чистоту Йосифа Єгипетського і слухняність Ісаака, терпеливість Якова і віру Авраама.

У євреїв кожне ім'я було характеристикою людини, бо говорило про те, хто ця людина, які особливості її характеру, способу життя, які моральні якості їй властиві. Йосиф у перекладі означає людину, яка постійно зростає, здобуває, збагачується, яку Бог робить багатого. Латинською мовою це звучить: “Filius accrescens”. Зрозуміло, що тут не йдеться про матеріальні бага-

тства: він був людиною, багатою духовно. Біблія накреслює ідеал Божої людини, яка постійно живе, усвідомлюючи присутність Бога, і намагається зрозуміти Божі наміри і Божу волю.

Св. Йосиф – мовчазний святий.

Він не залишив в Євангелії жодного слова, але, незважаючи на це, став учителем, прикладом простоти у щоденному родинному житті. Св. Йосиф був готовий сприймати Боже Слово. Не був ані пророком, ані релігійним провідником, не був первосвященником, але був набагато святішим від усіх релігійних діячів, пророків, архієпископів. Господь зробив Йосифа Своїм знаряддям: Господь покликав його, а він дав свою згоду. Хто навчив його цього? Навчила Біблія: вона була його вчителькою. З Біблії він знав про Авраама, отця ізраїльського народу, який слухав Господа. У похилому віці, слухаючи заклик Бога, він вирушив у далеку путь, і Господь не обманув його. Йосиф

знав, що походить із роду Авраама. Знав він й історію пророка Натана, який став перед царем Давидом, його прабатьком, і сказав йому жорсткі слова, які виходили від самого Бога. І Давид слухав, покуючи за зло і дякуючи Богу за добро.

Дійсно, Біблія – це найкраща наука про життя з Богом. Перед Йосифом було немало слухняних слуг Божих, і він багато про них знав. Мойсей, посланий Господом, пішов і став провідником народу.

Ілля пішов, пішов Ісаї; Єремія, якого переслідували, пішов зі сльозами на очах. Біблія – це книга життя, вона переконливо вчить, що коли Господь посилає – потрібно йти, потрібно стати знаряддям в Його руках. У лю-

дини, вихованої за Божим біблійним ученням, вухо відкрите для голосу Господа, а серце – для Божої любові. Ця людина йде туди, куди її посилає Бог, стає виконавцем Божих намірів.

Йосиф був вихований за Біблією. Бог визначив його місію і сказав йому: “Візьми вагітну Марію, не бійся. Її Дитя – від Святого Духа. Ти даси Йому ім’я Ісус (А право давати ім’я дитині мав тільки батько). Ти, отже, є другою людиною, яка знає таєм-

ницю Бога, Котрий прийде на світ”. Чи міг він зволікати, чи міг вагатися, а, тим більше, опиратись, коли почув від самого Ангела, що Святий Дух перебуває з Марією. Чи зрозумів він, що “...те, що в ній зачалось, походить від Святого Духа”? (Мт. 1, 20). Зрозумів. Адже він бачив предивну велич Всесвіту, спостерігав, як день змінює ніч, бачив засіяне зорями небо, тварин на землі і риб у морі. Бачив і вірив, що все створив Бог.

Божим створінням є також і Марія. Раніше, – говорить Біблія, – земля перебувала в хаосі. На початку всього “Божий Дух ширяв над водами” (Бут. 1, 2). Марія наповнена Святим Духом. З моменту зустрічі з Марією Йосиф перебуває під захистом Святого Духа, Який оселяється в його серці, керує його волею, освітлює його розум: Йосиф приймає Марію до себе.

Чи міг Йосиф – слухач і знавець Біблії – дати іншу відповідь? Він йде по слідах Ав-

раама, Ісаака та Якова. Йосиф – нащадок праотця Давида, який зі всім ізраїльським народом чекає Відкупителя. Він, Йосиф, знає, що Святе Письмо – твір Святого Духа, а кожне слово цієї Книги – слово Святого Духа. Тепер Святий Дух увійшов у життя Йосифа. Марія наповнена Святим Духом, а йому належить стати охоронцем Дитятка, Зачатого від Святого Духа. Таким чином, він стає знаряддям у Божих руках.

Він, Йосиф, дасть народженому Дитятку ім'я Ісус: так бо наказав йому Ангел Господній. Далі піде до храму на Стрітіння: так велів Бог. Потім тікатиме до Єгипту: така бо воля Господа. Він уміє тільки виконувати накази і виконує їх.

Урешті, він буде охоплений Божою присутністю, носитиме на руках Слово, що стало Тілом. Він учить Ісуса рідної мови, розмовлятиме з Ним, слухатиме Його відповіді. Він залишиться в тіні як знаряддя, як інструмент, який у руках Бога здійснює великі речі. В руках Святого Духа Йосиф стає Опікуном, Годувальником і Вихователем Божого Сина. Син Божий ріс під його опікою, можна сказати – в його тіні, але сам він залишився в тіні Божого Сина. А потім немов тихенько зійшов зі сторінок Євангелія, так тихо, без жодного слова, як і увійшов у плани Святого Духа.

Святе Письмо – це живе слово Святого Духа, адресоване всім людям. У цій Книзі кожний знайде те, що йому потрібно, щоб виправити себе, змінити своє життя і допомогти в цьому іншим. У Біблії знайде щось повчальне і цінне людина з села і мешканець мільйонного міста, урядовець і простий працівник, начальник і підлеглий, особа духовна і світська. На сторінках Книги Книг кожен зустріне юнака, який шукає свою дорогу в житті, і Магдалину, якій Ісус відпускає гріхи, працювиту Марту і Симона Киринейнина, що несе Хрест Ісуса; батька, який чекає, а потім несамоовито радіє поверненню свого блудного сина.

Той, хто будує свій родинний дім, нехай подивиться на Ісуса з мискою і рушником біля ніг апостолів: адже служіння – це фундамент будівлі будь-якої спільноти

(в тому числі – і родинної), це також і фундамент влади. А якщо комусь важко зрозуміти біблійні приклади – нехай прочитає Нагірну проповідь Ісуса.

Хто читає Біблію – той розмовляє зі Святим Духом, хто роздумує над Біблією, той медитує Святого Духа і стає людиною Божою.

О, коли б тільки люди хотіли слухати Духа Святого, Котрий промовляє зі сторінок Біблії. Погляньмо ще раз на св. Йосифа, якого виховали за Великою Книгою. Приклад його життя простий, він свідчить доступно і конкретно: бажаєте виховати добрих дітей і молодь – дайте їм Святе Письмо, і тоді їх вчитиме Божа Премудрість. Бажаєте, щоб вами правили і вам служили мудрі депутати, політики, урядовці – пропонуйте їм мудрість Святого Духа, яку містить у собі Святе Письмо. Живою ілюстрацією цієї мудрості є образ св. Йосифа – мовчазного вчителя євангельського життя.

Звернемо увагу на дві події, в яких брав безпосередню участь св. Йосиф. Перша: він з Марією приніс Немовля Ісуса в храм, де зустрівся зі старцем Симеоном і пророчицею Анною. Друга: Ісус “загубився”, і через три дні Марія і Йосиф знайшли Його в храмі, де Він дискутував із учителями Закону.

Ісус займає центральне місце в обох євангельських оповіданнях. У першому випадку за Ісуса говорять. Його ніби представляють інші особи – Симеон та Анна. У другому – Ісус сам об'являє Себе і каже, що Йому належить бути в домі Його Батька.

У першому випадку з'являється інформація про майбутні страждання Христа, в яких візьме участь Його Мати.

Пошук і знайдення стають прообразом, хоча і символічним, трьох днів болючого очікування, болючої відсутності, яка характеризує Пасхальне Таїнство.

У зв'язку з заголовком цієї книжки і методом читання Біблії, Євангельська подія про пошук загубленого Ісуса може перестерігати, щоб, читаючи її, не відволікали уваги від Ісуса, бо можемо загубити Його, неправильно зрозуміти Боже Слово. У такому випадку знову терпеливо шукаймо Ісуса й не переставаймо молитися.

Під час паломництва в Єрусалим Ісус загубився. У групі паломників Марія і Йосиф, очевидно, йшли окремо: Йосиф – з чоловіками, Марія – з жінками.

Малий Ісус міг іти або з Йосифом, або з Матір'ю. Тому Йосиф думав, що Ісус іде з Марією, а Марія – що з Йосифом – і ніхто з них не винен, що це трапилось. У нашій мандрівці через Святу Книгу ніколи не можна втрачати з поля зору Ісуса. Якщо ми проникливо вслухаємося в Боже Слово, то зможемо зрозуміти, у чому полягають справи Отця Небесного, про що Ісус говорив у храмі Марії і Йосифові.

У Назареті Йосиф кожного шабату ходив у синагогу на спільну біблійну молитву. Для нього це було звичаєм. Поруч з ним був Ісус. Важко уявити собі внутрішні відчуття Йосифа, коли він слухав Боже Слово і бачив Втілене Слово, Божого Сина, Опікуном Якого був. Отож можна було б сказати, що він одночасно мав фонію (звучання слів Біблії) і візію (бачення Того, хто є темою і душею Біблії).

Єп. Станіслав Падевський

Якою має бути християнська родина?

Може ви вже чули колись історію Катерини Ягеллонки, жінки шведського князя Івана Вази? Ця жінка-героїня заслужила, щоб її іменем розпочати сьогоднішню статтю, вже четверту за рахунком, про кризу родинного життя, якою я б хотів закінчити цю тему.

Нам залишилося обговорити найбільш пекучу рану, від якої страждає людство, грізні ре-

зультати якої пхаються на край прірви ціле наше суспільство; ця страшна рана – епідемія розлучень.

Хто така Катерина Ягеллонка? Дружина Івана Вази, князя, якого шведський король засудив на посмертне ув'язнення. Катерина поїхала за своїм чоловіком до Стокгольму й благала короля: “Ваша величносте, прошу дозволити мені піти до в'язниці разом з моїм чоловіком”.

“Але ж, – сказав здивований король Ерік, – чи пані добре подумала? Чи пані знає, що її чоловік ніколи не побачить денного світла?!”

“Знаю, ваша величносте”.

“А чи знаєте, що від цієї хвилини ваш чоловік не вважається князем, а бунтівником, який підняв руки на королівський маєток?”

“Знаю, ваша величносте, але, все одно, чи Іван Ваза невинний, чи бунтівник – він назавжди – мій чоловік!”

Обличчя короля злагідніло: “Але ж, пані, – сказав він, – від тієї хвилини, коли ваш чоловік-бунтівник несе заслужену кару, ви не зв'язані жодними подружніми обов'язками... Пані вільна...”

Катерина зняла з пальця шлюбний перстень, показала королеві і сказала: “Ваша величносте, прочитайте, що написано на персні!”

На персні було вирізьблено тільки два слова: “Mors sola” – “Тільки смерть”.

Катерина пішла до в'язниці: 17 літ була разом з чоловіком у неволі, бо тільки після смерті короля Еріка звільнили Івана Вазу.

“Mors sola”: тільки смерть мене розлучить з ним.

Здоровий чи хворий, багатий чи бідний, спритний чи нерухливий, красивий чи бридкий, добрий чи злий – все одно: він мій чоловік, тільки могила може нас розлучити!

“Mors sola” – тільки смерть.

I

Тепер ви розумієте, чому я розпочав це розважання історією про героїню, жінку-мученицю, життя якої стало прекрасним прикладом подружньої вірності.

У Меджугор'є

Також хочу підкреслити легковажне ставлення до подружньої вірності у сьогоdnішньому суспільстві.

Найгірше, що зазнає краху подружнє життя не тільки невірних людей, але й тих, хто належить до Католицької Церкви.

Читаючи величезну статистику розлучень, зі страхом очікуємо сумного кінця. Сьогодні мусимо визнати, що давні поганські народи з більшою повагою ставились до подружжя, ніж сучасні неопогани.

Давні погани з якимось страхом, зворушенням, повагою ставились до джерела життя і турбувалися про нього. Молоді люди, утворюючи сім'ю, вважали цю подію втіленням задуму Творця і старалися надати шлюбному обрядові таємничості і релігійності.

Те, що шанували погани, а Христос возвеличив як Таїнство Подружжя – св. Павло назвав його “великою таємницею” – щораз менше поважають люди зараз. Нажаль сьогодні жінки виходять заміж для того, щоб розлучитися і знову вийти заміж.

Наведемо кілька прикладів із статистики, які свідчать про великий моральний занепад нашого суспільства.

За статистичними даними США перед Другою світовою війною за один рік розлучилось 2250000 подруж. Сьогодні кожна третя жінка розлучена.

А що діялось у нас за комуністичних часів, то страшно пригадати. На сьогодні кількість розлучень зменшилась, але американізація поглинає нашу країну. Наше телебачення показує жалюгідні американські фільми. Чи в Міністерстві культури сидять люди, які нічого не думають?! Чи

навмисне хочуть здеморалізувати наш народ: нехай гине!?

“Так, – скажете, – це діється в Америці, в нас ще не так погано”.

Ще не так погано! Кожний бачить: страшна хвиля наближається до нас.

Може стати дійсністю те, про що розповідається в анекдоті: Хтось звернувся до одного пана зі словами: “Я чув, що будеш старостою на весіллі у Марусі”, а він відповів: “На цей раз ще ні, але якщо попросить, то буду за старосту під час другого і третього шлюбу”.

Може, це тільки жарт, але мене опановує сумне передчуття!

Погляньте, що відбувається.

Посварилися чоловік і жінка (бо ми ж люди), посварилися через якусь дрібницю, а чим все закінчиться? “Прошу тебе, якщо це тобі не подобається, то спокійно розлучимося”. Отож тепер так і говорять: “спокійно розлучимося”.

Дивіться, що відбувається в житті! Молода пара приходить до пароха: хоче взяти шлюб. Зі зворушливим спокоєм розповідають, що вони вже брали шлюб, чоловік з іншою і жінка з іншим, але не могли витримати. Отже, розійшлися і подають якийсь документ. Так: “спокійно розійшлися” і знову хочуть брати шлюб. “Прошу отця, чи в цьому є щось дивне?”

Приходить новий урядовець міста до пароха. У розмові виявляється, що цей чоловік уже третій раз розлучився, а його дружина двічі..., але запевняють пароха, що дуже люблять Церкву і залишаються вірними дітьми своєї віри. У документах усе в порядку: “спокійно розлучилися”, так, “розлучилися спокійно”.

Послухайте на вулиці, про що розмовляють дівчата 8-9 класів.

Чи вони говорять про Бога? Де там! Вони ідуть до школи, несуть портфель із книжками. Одна з них говорить: “Знаєш, якщо б я мала такого чоловіка, то одразу б з ним розлучилася... Так, одразу б розлучилася”.

II

А тепер з'ясуємо: 1) що говорить Ісус Христос про розлучення; 2) як розлучення впливає на людську гідність і людську природу.

Передусім сумнівам не підлягає те, що Бог Творець уважає подружжя нерозривним зв'язком, який укладає один чоловік з однією жінкою. Бог створив чоловіка і жінку, бо тільки вони можуть створити подружжя. Правда, за стародавніми законами можна було розірвати подружжя в деяких випадках, але тоді шлюб не був св. Тайною, і Бог тільки терпів розлучення.

Але Ісус Христос возвеличив подружжя як св. Тайну, повернувши йому початкову моральну чистоту, єдність і нерозривність.

Закон Мойсея в деяких випадках дозволяв розлучення, тому фарисеї запитують Господа: “Чи можна чоловікові відпустити свою жінку з якої-будь причини?” Ісус Христос сказав тоді ці пам'ятні слова: “Задля жорстокості сердець ваших Мойсей дозволив вам відпускати жінок ваших; спочатку ж не було так” (Мт. 19, 3-8). “Що, отже, Бог злучив, людина хай не розлучає” (Мт. 19, 6). “А я кажу вам: Хто відпускає свою жінку... і ожениється з іншою, той чинить перелюб; і хто ожениється з розвідкою, чинить перелюб” (Мт. 19, 9).

Апостол Павло так висловився про подружню невірність: “Отак і заміжня жінка, поки живе чоловік, зв'язана (з ним) законом... Тим то,

поки живе чоловік, вона буде вважатись перелюбницею, якщо стане (жінкою) іншому чоловікові” (Рим. 7, 2-3). Чи можна сказати ліпше?

Коли всі подружні зв'язки починають рватися, Церква у виняткових випадках погоджується, щоб подруги розійшлися і мали можливість наново вступити в подружній стан.

“Одруженим же наказую не я, але Господь: Жінка нехай не розлучається зі своїм чоловіком, коли ж розлучиться, нехай зостанеться незаміжня, або нехай помириться з чоловіком, а чоловік нехай не відпускає жінки!” – говорить св. Павло (I. Кор. 7, 10-11).

Якщо навіть трохи заставимось над цим строгим католицьким правом, то зрозуміємо, що Церква не могла інакше вчинити. Розлучення шкідливі як для людської гідності, добра суспільства, так і для дітей.

Людська гідність. У подружжі двоє людей настільки віддаються один одному, що неможливий ще тісніший зв'язок особистостей. “Я твій, як ти моя!” Чи збереглися б людська гідність, почуття честі, якщо б це віддання себе було тільки миттєве, поки триває гра почуттів? Якщо б чоловік міг кинути жінку, як порваний одяг, то людина стала б товаром, і якщо колись на світі запанує підлість, то, можливо, подружжя будуть вільно розлучатися. Таке життя не буде вже називатися людським, а таке суспільство ніколи не буде людським суспільством!

Якщо зняти обручі, то бочка розсипеться. Нерозривне подружжя – обруч, який утримує цілісність суспільства. Якщо розпадуться родини – розвалиться і суспільство.

Слід згадати і про найсумніше: що станеться з дітьми, батьки яких розлучились?! Моя душа тремтить з болу, коли зустрічаю таких дітей.

Один священник зустрівся зі своєю колишньою парохіяною, 16-літньою дівчиною. Запитую її:

– Як почуваєшся?

– Дякую, добре.

– Що нового вдома?

– Отець знає, що я була біля матері. Вона розлучилася і вдруге вийшла заміж, тепер я не можу бути з нею.

– Але ж можеш залишатися у вітчима або бути з матір'ю.

– Не можу. Теперішній чоловік матері має дітей і радий, що мене не бачить.

– А де ти тепер мешкаєш?

– Зараз я в своїй знайомії. Сьогодні тут, завтра там, – потекли з очей великі сльози – бідна бездомна, беззахисна дитина.

Чи вам доводилось бачити колись пташенят, яких вітер викинув із гнізда? Вони жалісно пищать і перестрашено розглядаються навколо себе. Так само і дитина розлучених батьків не знає до кого притулитися. До батька? З ним жінка, а не рідна мати. До матері? З нею чоловік, а не рідний батько. Бідні діти, які мають батьків, але є найбільш опущеними сиротами! Нема нічого дивного, що вони нещасливі, адже зруйновано їхній духовний спокій.

Батьки! Якщо ви сваритесь і хочете розлучитися, якщо вас уже ніщо не може зупинити, пам'ятайте, що ви розбиваєте щастя ваших дітей!

III

Розлучення спостерігаємо в житті! Ідеал піднесений, а життя сміється з принципів.

Віriamo і знаємо, що подружжя нерозривне. Добре, якщо справді нерозривне. А що, як непідібране? Чи в такому випадку також не можна розлучатися? Інколи у житті виникають надзвичайні ситуації. Подруги, які не підходять один одному, терплять муки гірші, ніж у пеклі! Чи в такому випадку можна розлучатися? Навіть у таких випадках наша свята віра не дає розлучення! Ніжній жінці з чистою душею дістається останній пияк, працьовитому, уважному чоловікові – підла, марнотратна і грішна жінка... У такому випадку життя є пеклом. Чи можна тоді розлучитися?

Є страшні випадки в житті, однак розлучатися не можна!!! Не можна, бо навіть єдиний дозвіл завдасть удару існуванню подружжя назавжди. Коли прорвала гребля, хто затримає воду? Люди тоді розлучатимуться, зустрівшись із великими труднощами: хворобою, старістю. Це підтверджує багато прикладів: державні устави уможливили розлучення, і, чим легше отримати його, тим більше клопоту, сварок і переживань. Якщо б всі знали, що розлучення неможливе, що так повинні жити до смерті – то мусіли б призвичаїтись. А так, з будь-якої причини, із-за якоїсь дурниці використовуємо вислів: “Не подобається тобі? Розлучимось!”

Не забувайте, що подружжя – це не торгова угода, а Таїнство, в якому подруги отримують ласку й поміч для перенесення долі й недолі: майте тільки добру волю, а з поміччю Божої ласки зумієте жити з розумінням і терпеливістю, навіть якщо ваше подружжя не зовсім щасливе.

Але, якщо я перестав любити! Якщо стільки страждаю з цієї причини! Мені здається, що я

також маю право на щастя! Де ж моє щастя? Хіба це справедливо?!

Розумію твій біль, дорогий читачу, та не знаєш, що говориш. Так говориш, неначе не віриш у життя вічне! Чи може бути жорстокий, несправедливий Бог? Він знав, яке терпіння чекає тебе в подружньому житті, однак допустив його. Христос Господь не жорстокий, але вимагає від нас жертви. Не тільки тут, але і всюди! Вимагає, щоб ми терпіли, але не грішили, щоб терпіли, а не відрікалися своєї віри! Часом вимагає від нас крові і життя, як від мучеників, то знову терпіння, як від нещасливих подругів! Усе це для загального добра, для справи людства!

“Загальне добро? Найсвятіша річ є – моє щастя! Мене не стосуються справи суспільства! Я живу для себе, я сама хочу бути щасливою!”

Ні, ні, сестро, ти не права! На кожному кроці бачимо, що одиниці мусять приносити жертву для загального добра. Ти лікар? Священик? Мусиш іти до інфекційного хворого, якщо він тебе покличе, навіть якщо за це доведеться заплатити своїм життям! Чи може військовий у мирний час парадуватись по вулицях, а коли йому загрожує війна, боязко втікати додому, до матусі? Чи можна подругам, сліпо закоханим, шептати ніжні слова, а при першому непорозумінні або коли потрібно терпіти, кидати один одного і “втікати додому до матусі”?

Ні! Подружжя нерозривне!

Чи справді Церква ніколи не дозволяє розривати подружжя? “Адже я маю знайомого, який вже вдруге брав шлюб! У Церкві? Так, у католицькій церкві!..” Існує такий-то граф, такий-то князь і вони

У Меджугор'є. Біля храму св. Якова

теж розлучилися, тільки... потрібно для того мати багато грошей...”

Скажіть, ви чули такі розповіді?

“Але ж той і той знову взяли шлюб, отже, розірвали подружжя!”

Так, брав шлюб, але без розривання попереднього подружжя. Якщо в Церкві вдруге беруть шлюб, то це означає, що перше подружжя було неважне, бо вже протягом двох тисяч років немає

випадку, коли б Церква розривала законно укладене подружжя!

* * *

Ось така наука Церкви про нерозривність подружжя. Вісторії Церкви щодня повторюється зворушлива сцена, яка відбулася між св. Іваном Хрестителем та Іродом, і за яку Іван Хреститель заплатив життям.

Діти Непорочної

Ірод Антипа вигнав свою законну дружину і вступив у позашлюбний зв'язок з жінкою свого рідного брата Филипа, Іродіадою. Святий Іван сміливо сказав тиранові: "Не личить тобі мати жінку брата свого" (Мр. 6, 18). Який результат цього? Ув'язнення, сокира, мученицька смерть; пророк віддав життя, обороняючи нерозривність подружжя...

Протягом двох тисяч років часто повторювалась ця трагічна

сцена, Церква невпинно мусіла зятю опиратися, вести бої за нерозривність подружжя, навіть ціною відривання від свого лона цілих держав, наприклад, Англії, незважаючи на насмішки, нерозуміння, втрату тисяч вірних.

І все одно! Церква інакше вчинити не могла. Не могла, бо не хотіла покинути Ісуса Христа.

Будьмо вдячні нашій вірі за її рішучість і твердість. Кожна здорова людина повинна бути вдячною за це Католицькій Церк-

ві, яка непохитно обороняє свої засади посеред людської слабкості й егоїзму. Коли занепадаюче суспільство не проти розлучень, то тільки наша віра сміливо повторює слова Ісуса Христа: "Що Бог злучив, людина нехай не розлучає!" Наша свята віра знає, що нерозривність спричиняє багато трагедій і терпінь, але знає також, що, якщо дозволить розлучатись, запанує зло, знає, що без Хреста Господнього не можна жити.

Сьогодні так легковажно повторюємо жадливий вислів: "Якщо тобі не подобається, давай розлучимось!"

Так? Розлучимось? Чи не пригадуєш собі як молодою дівчиною в білій фаті брала урочистий шлюб в Церкві з таким хвилюванням?

Так? Маємо розійтись? Чи не бачиш, які страшні трагедії виникають після цих розпачливих кроків?!

Так? Маємо розійтись? Чи не бачиш, що з заплаканими очима споглядають на тебе твої діти, які стають сиротами ще за життя своїх батьків, найбільш опущеними сиротами?!

Маємо розлучитись? Чи думаєш про те, що на руїнах поваленої родинної святині без жодного порятунку загине суспільство, культура і цивілізація?!

Маємо розлучитись?

Ні, ні, не розлучимось! Не говори: ми посварилися, не можемо жити разом, йди направо, а я піду наліво...

Але говори: подай руку... так... ходімо обидвоє до Христа.

Господи Ісусе, будь Лікарем і Царем, який оздоровить хворе сучасне родинне життя!

о. Петро Герилук-Купчинський, ГСД

У Меджугор'є

НАШ ЦЕРКОВНИЙ СПІВ (5)

Наш літургійний спів – багате за змістом сакральне мистецтво. Розвинулась наука, яка вивчає його історію, теорію, зміст, ознаки, значення в житті християнських народів, які його використовують, а навіть його вплив на мистецтво і культуру Європи. Наш український церковний спів походить із візантійської церковної музики і співу. Постали інститути, які вивчають його, і вже є чисельна

бібліографія різних спеціалістів і музикологів. Наголошую на цьому, щоб до літургійного співу ставились як до церковного мистецтва, а не як до якогось дяківського ремесла.

Наша історія свідчить, що першим центром вивчення літургійного співу була Печерська Лавра, де виник відомий і зараз київський наспів. У Києві постало також наше нотне письмо на

п'ятьох лінійках, назване “київське знам'я”. Цей спів також плекали і в Почаївському монастирі. Літургійний спів розвивався також на Закарпатті. У новий час живими центрами церковного співу стали Перемишль і Львів. На наших очах у Львові постав інститут для студіювання церковного співу, який за короткий час, кілька років, надрукував чимало наукових творів про це музичне мистецтво.

Занепад церковного співу спричинили ми всі, бо про нього не дбали, ним не цікавились, не знайшли засобів, щоб його вивчити, зберегти і розвинути, тобто ми не вважали його великою духовною силою і нашою цінністю. Якщо нашу національну історію частково описували наші думи, то історію нашого спасіння, об'явлену Богом, оспівував церковний спів. Співаючи Велику Утреню Поклонів під час посту, здивуємось скільки там думок, слів і подій зі Святого Письма. А яка чудова поезія Воскресної Утрени на Великдень зі знаменитими мелодіями під звук дзвонів!

Наш церковний спів – складне духовне мистецтво, яке поділяється на п'ять видів з такими назвами:

спів звичайний;
спів восьмигласний;
спів ірмологічний;
спів хоровий, або поліфонічний;
спів народних церковних пісень,
що не належить до Літургії.

Коротко охарактеризуємо кожний вид літургійного співу.

1. *Спів звичайний* – спів незмінних частин Богослужб, який є їхньою основою, а саме: початок деяких Богослужень, псалми,

короткі чи довгі літургійні відповіді як “Амін”, “Господи, помилуй”, гімн “Єдинородний Сину”, “Ми Херувимів”, “Світло тихе” та інших незмінних пісень Літургії. Їхні мелодії створено давно, вони зазнали різних змін, їхніми творцями були ченці або й народ із дяками. Це мелодії прості, без музичних прикрас, великих інтервалів, зі спокійною, простою невишуканою мелодійністю, легко запам’ятовуються. Вони – справжня молитва душ. Їхня простота часто декому не подобалася, тому почали втискати в Літургію мелодії композиторів. Не треба відбирати від народу його старий спів і його співану молитву, якою молились його батьки століттями.

2. *Восьмигласний спів* – найбільш цікавий за змістом і структурою літургійний спів, який складається з восьми груп різних мелодій, які лежать в основі літургійних гімнів, пісень чи висловів Св. Письма і називаються гласами. Перераховую деякі гласи: а) гласи воскресні: тропар, кондак, сідален і Богородичен гімни; б) самогласні пісні (співаємо на Вечірні після поем, що називаються стихирі і пов’язані з псалмом “Господи, воззвах”, а на Утрени – з “Хвалитех”. До цієї групи треба зачислити також і “гласи”, що називаються “подібні”, мелодії яких походять від самогласних, є їхніми варіантами; в) “болгарські” гласи, якими співаємо стихирі на Литії; г) короткі заклики – “прокімени”, які співаємо перед читанням Св. Письма на Літургії, на Утрени. Зразки восьми груп мелодій зібрані у книзі з нотами, що називається “Гласопіснец”, а також у книзі “Ірмологіон”. Разом зразків мелодій є понад сімдесят, їх не так вже важко вивчити, запам’ятати і пристосувати до текстів.

3. Ірмологічний спів описаний в окремій книзі з нотами – “Ірмолой”. У ньому методично теж вживається поділ на вісім гласів, але вони лежать в основі великих літургійних поем, що називаються “канонами” і складаються з дев’яти пісень св. Письма, які за Уставом вставляють у такі Богослуження як: Утреня, Повечір’я, Парастас, Паракліс. Між ними є славний великий Канон

Андрея Критського, який з поклонами співаємо на Утрени Поклонів. Відомим і улюбленим у нас є канон Воскресної Утрени, який співаємо на Великдень і у Великодній час. Ірмологічний спів занепав, зокрема на еміграції. То цікавий і дуже старий спів.

4. Поліфонічні твори, що входять у композицію Богослужень, які виконує тільки хор, важко назвати суто літургічним співом. На основі цього співу побудовані відомі композиції до псалмів композитора Дмитра Бортнянського, які звуться концертами.

5. Існує чимало пісень різних поетів, композиторів і народу, які

творилися як релігійні твори, але не для літургійного вжитку. У XVII і XVIII століттях уклали збірники таких пісень, що називались “Богогласниками”, а тепер називаються “Церковні пісні”. Їх почали вставляти в Літургію під час Причастя, перед або після Богослужень. Ці пісні притягували народною мовою, зрозумілою простому народу. До них належать пісні, складені на честь деяких свят, таких як Різдво (колядки), Великдень і Богородичні свята, які дуже популярні серед народу. Поштовх до творення таких пісень дала велика поема “Акафіст”. Акафістів постало багато, і їх не використовують у Літургійних Богослужбах, окрім одного.

Літургійний спів різних частин України має свої відмінності. Я охарактеризував, загалом, тільки спів Греко-Католицької Церкви, окремо можна говорити про київський, почаївський і закарпатський спів. Їх варто вивчити і використовувати. Подекуди це роблять, бо ці мелодії теж наш спільний духовний скарб. Але це окрема тема.

Літургійний спів, на жаль, відданий на поталу дякам, священникам і народові, які не завжди його знають і розуміють. Дійшло до того, що, коли сходиться багато нашого люду Божого з різних околиць, то він не може одноставно співати, і тоді звертаються до хорів. Потрібно важко працювати, щоб усунути таку різноманітність. То буде праця на десятиліття, але її слід розпочати вже з великим бажанням, щоб наш церковний спів був усе-народним, був молитвою, святом і прославою Бога єдиним серцем і єдиними устами.

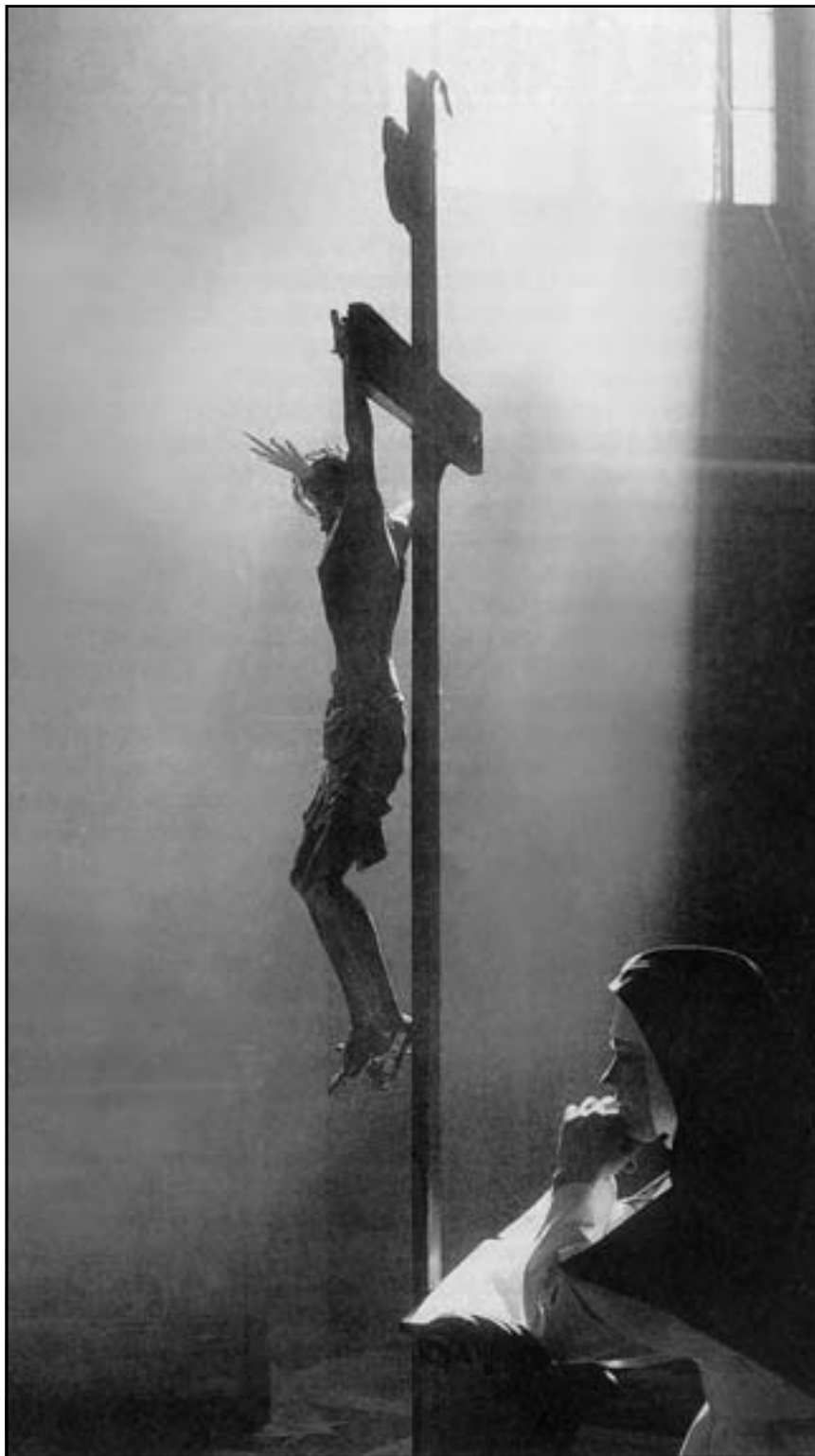
о.-д-р Іван Музичка

Небесна Пожива для нашого часу

Васула Риден – сучасна православна грекиня, відома візіонерка, народилася 18 січня 1942 р. Після заміжжя проживала з чоловіком у різних країнах світу. Захоплювалася малярством, тенісом, виступала як модель на подіумі в Бангладеш. В дитинстві бачила пророчий сон, якому тоді не надала належного значення. 3 листопада 1985 року в Бангладеш Ангел Хоронитель почав готувати її до Божих завдань. З тих пір провадить нове життя в тісній злуці з Богом. Вона отримувала послання від Ісуса Христа, які записувала своєю рукою. Тепер Васула живе лише для Нього, молиться щодня по шість годин. У дитинстві вона не отримала доброго релігійного виховання. Послання Спасителя перевиховали її, сумує тільки за зустріччю з Ісусом у вічності... Усі послання від нашого Спасителя публікує в багатотомній книзі "Правдиве Життя в Богові". Місія Васули дуже важлива, бо вона, будучи православною, покликана Спасителем сприяти об'єднанню Церков у любові через їхнє взаємозбагачення духовними практиками і набоженствами. Сама Васула ходить до католицької церкви, там приступає до сповіді та св. Причастя. Духівником Васули також є католицький священик.

Пропонуємо нашому читачеві окремі послання Господа нашого Ісуса Христа Васулі Риден. Ці послання, які переказує цілому людству Васула, пророчі, що і викликає у багатьох непорозуміння, несприйняття, гостру критику, відкрити ворожість як зі сторони окремих католиків, так і

зі сторони православних. Проте Васула не ображається на них, не гнівається, а навпаки, намага-

ється зберегти в своїй душі спокій і рівновагу. Свідомо терпить заради Христа, місію Якого праг-

не виконати, і надіється лише на Нього. Пророцтва Васулі про об'єднання Церков із плином часу набувають сили і конкретності. Ісус неодноразово скаржився Васулі на те, що “Моє Тіло болить Мене” (29. 03. 88), бо роздирте на частини. Проте Він проголошує, що Його Церква “буде з'єднана”: “Приходжу, щоб з'єднати Мою Церкву” (23. 03. 88), а це наступить під проводом “Петра Моїх ягнят” (16. 05. 88). Щоб це об'єднання відбулося, Ісус подає “ключ єдності”, котрим є “любов і покора” (19. 09. 91). Таким чином прийдемо до адорування Ісуса в єдиному Кивоті, до відправлення Його “вічної Жертви” на одному престолі. Першою ознакою цієї події буде прийняття спільної дати святкування Великодня. “Фальшивий екуменізм”, котрий паралізує дороги до єдності, уступить місце “чудовий” зустрічі різних християнських віровизнань, які настирливо шукають доріг до порозуміння і братерства.

Ця дорога – це щире навернення, до якого веде любов, покора, визнання гідності та рівності всіх людей; шанування і взаємообмін цінностями, які походять від Бога; прийняття усєї правди про реальну присутність Христа в Євхаристії, про присутність у ній Його відкупної Жертви; визнання виняткової ролі Марії, довіреної Їй Самим Богом; перебування в єдності з Папою; постійне часте очищення через св. сповідь; щирий діалог і прийняття спільної дати Великодня. Ісус і Марія говорять про це у Своїх посланнях Васулі: “Царство Боже – це любов, мир, єдність і віра в серцях; це Церква Господа, з'єднана в Одну Єдину всередині ваших сердець. Благаю, Мої діти, про з'єднання в серцях та словах

і про відбудову первородної Церкви Мого Сина в серцях...”

12 вересня 1990 року Ісус Христос сказав Васулі, що послання Його Серця – це Небесна Манна для відродження світу, що духовно помирає і одночасно остання спроба повернути нас на дорогу життя в єдності з Богом: “Зберіг для вашого часу, улюблені діти, цю Небесну Манну, офірувану

через Мого Духа. Це та утаєна Манна, яку зберіг на часи запустіння та панування беззаконня. Це пожива вбогих і тих, хто зголоднів. Обіцяю вам, що отримають від їжі стільки, скільки запрогнуть. Дам їм Моє нове Ім'я. Ту Небесну Поживу даю з Неба. Виллю Свій Святий Дух, щоб наповнити вашу внутрішню пустку. Це любов промовляє до ворожого світу. Це любов стукає до кожних замкнених дверей. Це любов волає з протилежної сторони Муру, котрий нас ділить, бо збудований Моїми ворогами. Це любов благає, як жебрак, повернення любові... усміху... жалю... зітхання... Це Я, Найсвятіше Серце. Приходжу ще раз оживити це вмираюче полум'я у ваших серцях, перетворюючи

його у всепоглинаючий Вогонь Ласкавості та Любові. Сходжу, щоб достойно вилити всі скарби Свого Серця на тебе, людство, і просвітити тих, хто в тіні і в темряві смерті живе. Приходжу розбити двері твоїх темниць, а кайдани твоїх гріхів переплавити Своїм Полум'ям. Приходжу звільнити тебе з твоєї неволі, з твоїх беззаконь, поклавши кінець твоїй розв'язності. Прагну оберегти тебе, покоління. Навіть, якщо задля цього вимушений буду завести тебе аж у пустиню – аби до тебе промовляти, показувати тобі опустошення твоє і те, як ціле твоє тіло наповнене темрявою – зроби це задля свого збереження... Нині схилиюся над вами з Неба з Любові та Милосердя. Однак Душа Моя наповнюється болем і невимовним смутком, коли бачу Своїх овець. Одні бо розпорошені, інші загублені, ще інші віддані на поталу вовкам, схованим в овечій шкурі. Не будьте вражені Моїм несподіваним візитом. З кожним днем, що минає, бачитимете Мене щораз виразніше, аж поки повністю не розпізнаєте Мого Обличчя. Прийду, як поглинаючий вогонь, аби змести всіх, хто не визнає Мене своїм Господом. Говорю вам: “Час наглий, години втікають, і День Моєї Хвали незабаром надійде... У грядущих днях переслідувань Моє Найсвятіше Серце, яке є Вогнем, не перестане пориватися за вами. Якщо жебрак надіється на подання, то і Я тим більше надіюся здобути ваші серця ще до того, як впаде на вас темрява”.

20 серпня 1991 року: “Моя доню, люби Мене, а Я надалі виливатиму на тебе багатства Свого Найсвятішого Серця, усю ту щедрість, яка збережена для вашого Часу. Колись сказав, що

в Кінці Часів учиню Своїм Найсвятішим Серцем Діла, яких не було ще дотепер. Діла, котрі вас захоплять, аби показати вам осяйну хвалу Мого Найсвятішого Серця. Обіцяв, що виявлю цілковито і вповні Своє Найсвятіше Серце, щоб притягнути серця, бо слова Мої солодші від меду”.

Серце Бога попереджає і показує правду.

Об’явлення Найсвятішого Серця Ісуса було нам уділене з Божого Милосердя, щоб усім речам повернути встановлений порядок, аби показати, якою дорогою ми повинні йти, щоб не зблудити, а якщо заблукаємо – якою можемо повернутися до Бога, щоб надолужити Його справедливості... Бог сказав Васулі 23 березня 1988 року: “Слухай і зрозумій. Я дав вам свободу вибору. Я, Господь і Володар, Світло, сходжу на вас, створіння, сходжу в ту глибоку темряву, щоб вам офірувати Своє Серце на Своїй Долоні, щоб вас оберегти і запроменити над вами. Приходжу змити ваші незліченні гріхи і заподіяні Мені через вас зневаги. Приходжу закликати вас повернутися до Мене. Приходжу об’єднати Свою Церкву. Приходжу вам нагадати, кому Я, Господь, дав Владу і Ключі Небесного Царства. Приходжу повчати вас усіх, аби почитали Мою Матір і зігнули перед Нею коліна, бо коронував Я Її Своєю Рукою і Вона є Царицею Небес...”

Створіння! Бережіться сатани, бо він подвоює свої зусилля, щоб спіяти вас у пастку. Намагається допровадити вас до переконання, що не існує, щоб діяти без перешкоди...” “Показав тобі Своє Найсвятіше Серце, прийшов до тебе, душе, щоб тобі показати Свої Дороги і допровадити тебе

до Правди. Твоє покоління шукає Правди, тим часом, Правда – це Любов. Йому бракує тільки Любові. Моє ім’я вже тепер для нього нічого не значить. Велике, однак, Моє Милосердя до тих, хто Мене ганьбить. Моє створіння покинуло Мої Дороги, дозволило, щоб його провадили Сліпі Провідники. Збунтовалося проти Мого Закону, вивчаючи право, котре не є Моїм Правом. СТВОРІННЯ! Коли б лише ти знало, як близько перебуваєш біля Упадку! Любіться навзаєм, замість переслідувати один одного. Запам’ятайте Мої Дороги, Дороги Мудрості. Нехай усі ваші чини і думки будуть наповнені любов’ю” (9.08.1988 р.).

Серце Бога любить

Скільки раз повторював Ісус Васулі, що Його Серце – наше сховище, наша оселя, наш притулок під час випробувань і протязом цілого нашого життя, а накінець, нагорода і вічна батьківщина. Це найцінніший дар, який люблячий нас Бог може нам офірувати. 30 січня 1987 року Ісус сказав Васулі: “Люблю всіх тих, які, упавши, приходять до Мене і просять прощення. Люблю їх за те ще більше. Ніколи їх не відкину, навіть, якщо впадуть тисячу раз. Перебуватиму там, аби їм простити і обмити їх з гріхів у Своїй Крові. Ніколи не втомлюся прощати, бо Я – Бог Любові та Милосердя, Якого переповнює співчуття до слабкого. Моє Серце святе. Воно безмір прощення. Не переживай більше, Моя доню. Люблю тебе. Довірся Мені, Васуло, а все, що Я маю сказати, буде написано... Я, Бог, дав тобі Свої послання, щоб багато з них скористало. Коли б лише ти знала, як ціную Я душі!”

7 червня 1988 року: “Пам’ятай, приходжу тепер зі Своїм Серцем на

Долоні, щоб Його жертвувати людству. Як сильно люблю вас усіх!”

3 грудня 1988 року: “Ніколи не забувай, що це Я тебе проваджу, довіряй. Ті, хто любить Мене, навчать тебе зростати в Моїй Любові. Таким чином, самі зможуть спонукати інших любити Мене. Моє Найсвятіше Серце перебуває в Полум’ї Любові, завжди повне запалу, щоб утягнути вас усіх у Свої глибини. Прагну любові. Все, чого прагну від вас, це Любов, бо Любов є Коренем Древа Чеснот. Прийдіть усі, хто не поєднався зі Мною! Прийдіть! Прийдіть поєднатися і посісти Мій Мир! Прийдіть розділити Мою Любов!”

27 січня 1989 року Васула записала: “Жертвуй Мені гірлянди любові. Жертвуй Мені молитви, котрі, як дим кадила, доходять до Неба. Жертвуй Мені душі, щоб їх спас. Жертвуй Мені їх, аби кинути їх в Палаюче Вогнище Мого Найсвятішого Серця. Прагну з кожної душі зробити Живий Факел, палаючий Любов’ю!...”

25 березня 1996 року: “Дозвольте Мені сказати вам: “Моє Найсвятіше Серце є вашим Небом, створіння; Моє Найсвятіше Серце багато з вас відкидає і відмовляється прийняти Його. Воно є вашим Небом, вашим Раєм, вашим Царством, вашою Садибою, вашим місцем відпочинку у Вічності.

Наблизьтеся до Мого Серця, яке вас так сильно любить. Тоді переллю зі Свого Серця благословенства до ваших сердець, аби ваші душі стали такими прекрасними, як весна, щоб стали вежею зі слонової кості, Небом для Мене самого. Як можна сумніватися у Моїй Любові?!”

Васула Риден

Діти Непорочної

Один імператор на Далекому Сході постарів і зрозумів, що час вибирати свого наступника. Замість того, щоб вибрати собі наступника зпоміж своїх власних дітей, він вирішив зробити щось інше.

Він скликав усіх юнаків царства в один день і сказав: “Настав час мені поступитись і вибрати наступного імператора. Я вирішив вибрати одного з вас”. Діти були шоковані! Але імператор продовжував: “Сьогодні я кожному з вас даю одне зернятко, одну дуже особливу насінину. Я хочу, щоб ви її посадили, підливали. А через рік ви повинні прийти сюди з тим, що виростили з цієї насінини. Тоді я оціню рослини, які ви виростили, і виберу наступного імператора!”

Один хлопець, що звався Лінг, був там цього дня, і також отримав насінину. З піднесеним настроєм він розповів мамі цілу історію. Вона допомогла йому знайти посуд, підготувати ґрунт, і він посадив зернятко, уважно доглядав його. Кожного дня він поливав його і спостерігав, як воно росте. Коли минуло три тижні, деякі хлопці почали говорити про паростки, що почали рости. Лінг продовжував стежити за своєю насіниною, але нічого не було видно. Минуло три тижні, чотири, п'ять.... Але і далі нічого. У цей час інші розповідали про свої рослини, але Лінг не мав нічого і передбачав невдачу. Шість місяців минуло, але і далі нічого не було у горшку Лінга. Єдине, що він знав, що його зернина завмерла з його вини. Всі інші мали деревця і високі рослини, а він – нічого. Однак Лінг нічого не

розповідав своїм друзям, а далі чекав, коли насінина проросте.

Нарешті минув рік, і всі юнаки царства принесли свої рослини до імператора на перегляд. Лінг сказав своїй мамі, що він не піде з порожнім глечиком. Але, чесно кажучи, все, що сталося, мучило його. Він все ж таки послухав матір і пішов до палацу імператора з вазонком, у котрому була тільки земля і насінина. Коли Лінг прибув, то здивувався різноманітності рослин, які виростили інші юнаки. Вони були чудесні, різних форм і розмірів. Лінг поклав свій глек на підлогу, і багато хлопців сміялося з нього. Деякі відчували жаль і тільки казали: “О, гарно старався!”

Коли прибув імператор, він оглянув кімнату і привітав молодих людей. Лінг старався сховатися ззаду. “Дорогі мої, які чудесні рослини, деревця і квіти ви виростили, – сказав імператор. – Сьогодні один з вас буде призначений наступним імператором!” Несподівано імператор виявив Лінга вкінці кімнати з порожнім глечиком. Лінг дуже настрашився: “Імператор знає про мій провал! Мабуть, мене вб'ють!” Коли Лінга вивели і поставили перед усіма, імператор запитав, як його звати. “Мене звати Лінг”, – відповів хлопець. Усі юнаки сміялися і робили з нього посміховисько, жартували над ним.

Імператор наказав усім утихомиритися. Він глянув на Лінга і тоді проголосив натовпу: “Ось ваш новий імператор! Його ім'я

– Лінг!” Лінг не міг повірити цьому. Як він може бути новим імператором? Тоді імператор сказав: “Сьогодні минув якраз рік, відколи я кожному з вас дав зернятко. Я сказав узяти насінину, посадити, поливати і принести мені сьогодні назад. Я дав вам усім прокип'ячене насіння, що не мало рости. Всі ви, окрім Лінга, принесли мені деревця, рослини і квіти. Коли ви побачили, що насіння не проростає, ви замінили те, котре я вам дав, на інше. Лінг – єдиний відважний і чесний, бо приніс мені посуд з моєю насіниною. Тому він буде новим імператором!”

Якщо садитимеш чесність,
жатимеш довіру.

Якщо садитимеш доброту,
пожнеш друзів.

Якщо садитимеш покору,
жатимеш велич.

Якщо садитимеш витривалість,
пожнеш перемогу.

Якщо садитимеш поміркованість,
жатимеш гармонію.

Якщо садитимеш важку працю,
жатимеш успіх.

Якщо садитимеш прощення,
жатимеш примирення.

Якщо садитимеш відкритість,
жатимеш близькість.

Якщо садитимеш терпеливість,
жатимеш покращення.

Якщо садитимеш віру,
жатимеш чуда.

Отож будь уважний, коли щось садиш, бо це визначить, що жатимеш завтра. Те що сієш тепер, зробить твоє життя гіршим чи кращим у майбутньому.

Колись радітимеш плодам або будеш розплачуватись за вибір, зроблений сьогодні.

Переклад з англійської
бр. Теодора, ЧСВВ

Вишгородська Мати Божа

Марія як Мати Бога глибоко задумалась, пригортаючи найдорожчого Синочка до Себе. Її погляд відсторонений та сумний, спрямований кудись удалечінь. У ньому присутнє страждання: вона має віддати раз і назавжди Всевишньому Богу Свого найдорожчого Сина. В Її обличчі проглядається глибокий смуток, мудрість земної жінки. Вона добре знає, які страждання чекають на Її Сина. Вона віддає Христа теперішньому і майбутньому людству, щоб воно спаслося, згадуючи, що Ісуса чекає важкий і тернистий шлях з Хрестом на гору Голготу і смерть на Хресті. Звичайно, будь-яка земна жінка-мати не наділена таким почуттям, окрім однієї і єдиної – Божої Матері.

За легендою ця ікона була створена євангелистом Лукою ще при житті Богоматері і стала однією з найвизначніших подій християнської культури в далекій Палестині (містечко Ефес, де жила Мати Божа), а потім в Єрусалимі.

Образ Богоматері з Єрусалиму мандрував на північ до церков візантійського обряду. Масові навернення християн відбувалися в різні періоди часу, спочатку в Царгороді, а значно пізніше – в Київській Русі. 280 р. народився майбутній великий імператор від матері Олени, яку згодом назвали Святою. Вже на старість років вона прибула до Єрусалиму та збрала священників і археологів, щоб почати розкопки і шукати Хрест Господній. Хрест

знайшли, бо цьому сприяв Сам Господь Бог. Коли ця радісна звістка дійшла до імператора Константина, то він написав з допомогою єпископа Євсебія: “Немає слів для прославлення того чуда. Це диво, що зняряддя страстей нашого Бога було стільки років скрите під землею. Заблистіло в ту хвилину, коли,

здається, вже ворог людського роду торжествував перемогу. Розум не може збагнути, бо Бог перевищує людське”. Незабаром імператор Константин розпорядився побудувати з найкращого і найціннішого матеріалу три церкви: Церкву Христових Страстей, Церкву Христа і Церкву Воскресіння в Римі. Теперішня базиліка цього міста побудована

хрестоносцями значно пізніше на місці, де стояли ці три Константинівські церкви.

Олена поділила Святий Хрест на три частини: одну послала до Риму, другу – до Царгороду, а третю залишила в Єрусалимі. Церква, проголошуючи Її святою, злучила Її з подією “Віднайдення Святого Хреста”. Закінчивши своє земне завдання та покуту, св. Олена повернулася до свого сина Константина і незабаром померла на вісімдесятому році життя. Цю палату в Римі, в якій вона мешкала, імператор Константин подарував римському єпископові, майбутньому Папі (назва “папа” появилася значно пізніше). На цьому місці споруджено базиліку, де зберігається частина Святого Хреста та мощі св. Олени. Базиліка носить назву Святого Хреста Єрусалимського.

Боже Провидіння змінило долю Римської імперії, і вона стала християнською. Константин спершу був “цезарем”, а згодом – “августом” Заходу. Маючи 15 років він вступив до війська, а через три роки став трибуном, тобто генералом. Високого росту, сильної і гарної постави, був інтелігентним і освіченим. Відзначався незвичайною мужністю, вояки готові були йти за ним “у вогонь та воду”. 28 жовтня 312 р. здобув перемогу в Римі над Максентієм. Після цього став християнином. До того Константин був поганином, але поміркованим, лагідним, і християн не переслідував, як і його

батько. Історики твердять (зокрема Євсебій), що в його війську на луках для стрільби було написане побажання, щоб Константин переміг “через натхнення божества”. Ці слова добре сприймали як християни, так і погани, вони надихали їх на перемогу над ворогом.

Урядовці Римської імперії спочатку не звернули уваги на християнське вчення і часто утотожнювали його послідовників з членами старих жидівських (юдейських) спільнот, котрі вірили в одного Бога. Св. Павло, проповідуючи вчення Христа, сказав, що це було “ганьбою для юдеїв і глупотою для поган”. Але глибоке протиріччя між християнством та поганством різко проявилось. Віра в багатьох богів не заборонялася в Римській імперії, політеїзм імпонував римлянам, бо вони самі визнавали багато богів. Зате Римська імперія категорично не дозволяла вірити тільки в одного Бога (монотеїзм), бо це суперечило її законодавству.

Християни були чимсь зовсім іншим – відокремленою громадою чи об’єднанням в порівнянні з юдейською спільнотою. Юдейська спільнота була дуже обмеженою, її релігія була суто національною, мовби “релігією для вибраних”. Це протирічило вченню Христа. Ісус проповідував віру в єдиного Бога не як національну, але як вселенську.

Христова віра правдива, вона була і є всесвітньою, бо її сповідує багато народів світу. Саме християнська релігія загрожувала існуванню могутньої Римської імперії. Коли урядовці довідалися про відкидання культу імператора, їм це дуже не сподобалось. Це означало зазіхання на деспотичну владу римських імператорів.

Християни виконували настанови Христа: “Віддайте ж кесареви кесареви, а Боже – Богові”. Християни не приймали участі в державній, громадській та культурній діяльності. Саме тому їх звинувачували в “безбожництві” і вважали, що вони – причина різних нещасть у Римській імперії як, наприклад, чуми, голоду, стихійних повеней та нападів варварів.

Перші масові переслідування християн почалися з 18 на 29 липня 64 р. Тоді вигоріло 10 дільниць (із 14-ти). Загибло багато мешканців міста. Наказ учинити це дав імператор Нерон. Під час переслідування були замучені апостоли Петро і Павло. Єпископа Климентія, майбутнього Папу римського (88-97р.) заслали в Крим в каменоломні (в Херсонес) і там він загинув мученицькою смертю. Його мощі віднайшли 861 р. Кирило та Методій під час хозарської місії й перевезли їх до Риму 867 р.

Переслідування християн тривали понад 300 р. Упродовж цього часу виходили едикти – настанови, які гостро засуджували християнське віросповідання аж до Медіолянського едикту 313 р., який твердив, що “свобода релігії не може підлягати примусові в справах Божих і кожний може йти за голосом власної совісті. Кожний, хто бажає визнавати християнську релігію, може це робити без страху перед переслідуванням”.

У прийнятті Медіолянського едикту, у легалізації Христової віри та припиненні жорстоких переслідувань велика заслуга Римського імператора Константина.

Ще одне добре діло зробив імператор Константин. Мале міс-

то Візантію, що над Босфором, він перетворив у столицю своєї імперії, щоб бути подалі від сарматів і готів та охороняти свою імперію від перської навали. Найкращим був величавий собор св. Софії, побудований після його смерті. Імперська столиця називалася спочатку Новий Рим, а вже потім її стали називати Константинопіль – місто Константина.

Під кінець життя Константин ще брав участь у війні проти персів, що хотіли зайняти провінції за рікою Тигр. Персам це не вдалось. 337 р. стан здоров’я Константина значно погіршився. Біля нього постійно була сестра і єпископ Євсебій. Імператор попросив єпископа, щоб той ще раз охрестив його в ріці Йордані, але на це Константину не вистарчило сили. Його останні слова: “Прийшов день, на який я довго чекав. Ось спасення, яке я очікував від Бога”. І прошепотів: “Сьогодні я справді щасливий, бачу світло Боже”. Константин помер 22 травня 337 р.

Церковнослужителі вважають, що ікона Богоматері пройшла тернистий і довгий шлях у віках перед тим, як опинитися в Києві в жіночому монастирі у Вишгороді. До того вона була в Палестині і Царгороді, майбутньому Константинополі.

Літописи коротко зазначають: “В літо (6663 = 1155р.) Андрій, глаголимий Боголюбський, син Юрія (Георгія) Довгорукого, прийшовши із Суздаля до Вишгорода, без волі свого батька взяв з собою з церкви чудотворну ікону Пресвятої Богородиці, рукописання св. апостола Луки, яка була принесена з Царгорода”.

Йосип Салаяк

НЕЙМОВІРНО ОЧЕВИДНЕ

Господи, благослови! Шановні пані і панове!

Якщо Ви красиві, то не думайте, що в цьому Ваша заслуга. Це Вам ласка від Бога.

Якщо Ви розумні, то пам'ятайте, що Ваш розум – це дар Бога.

Якщо Ви багаті, то не забувайте, що багатство Вам Бог послав.

Та ще добре собі зятямте, що все, що Ви маєте, тобто те все, що Ви одержали від Бога, повністю підвладне волі Творця. Бо тільки Він, єдиний Бог наш, має владу дати і має владу все забрати. Тому, будучи багатим, розумним, красивим, в одну мить можна стати бідним і нещасним.

Якщо Ви маєте гроші, а хтось просить у Вас позичити їх, то не обманюйте, що їх у Вас немає, а позичте, бо хто знає, чи не опинитесь на місці цього бідолашного.

А ще знайте, що диявол існує, що він страшний, що володіє величезною силою. Люди інколи не розуміють, що роблять, і намагаються ним керувати з допомогою “мертвої води”, ворожінь, закліть, проклять, спиритизму, і тому попадають під його владу. А щоб позбутися цієї напасті, стараються скинути біду з себе на інших людей, замість того, щоб висповідатись і покаятись.

Про один випадок хочу Вам розповісти. Це сталося з моєю дочкою Оленкою (ім'я, звичайно, я змінила). Улітку вона відпочивала в одному з гірських санаторіїв. 7 серпня 2002 р. вона приїхала звідти, сказавши: “Туди більше не поїду, бо мені там погано”. Приблизно 8-10 днів вона повинна була б ще відпочивати.

Мене здивувало те, що донька почала говорити якось дивно. Сказала, що негайно виходить заміж, що вона – досконала, що в неї відкрилося третє око, що вона помічена з мікрокосмосу, що тато про те вже знає, що вона виходить заміж, і він, так само, як і я, шокований усім цим.

Маючи спокійну і лагідну вдачу, дівчина завжди все обдумувала, ніколи не приймала ніяких поспішних рішень. На моє запитання, чи хлопець гарний, вона відповіла: “Він страшний, мамо, чорний, високий і худий, як тріска, але я мушу принести себе в жертву”.

Оленка назвала дату весілля – тридцять вересня (це був понеділок). А потім сама сказала: “Чому це понеділок? Адже весілля починаються в суботу”.

Приблизно через дві години вона швидко спакувала речі і сказала, що їй необхідно негайно туди повертатися, бо в кімнаті вона закрила ангела. Якщо вона не випустить ангела з кімнати, то Слава (цієї жінки я не знаю) помре.

Я її переконала, що ангели охороняють людей, а не навпаки. Вона згодилась зі мною і не поїхала. А потім сказала мені: “Мамо, ви з татом нагрішили, а я маю за вас тепер розплачуватись?!”

На обід прийшов з роботи чоловік і попросив Оленку, щоб вона підголила йому шию бритвочкою.

Дівчина почала голити і раптом скрикнула: “Рука! Ой, як мене болить рука! Вони тягнуть із мене енергію”.

Ліва її рука почала викручуватись у зап'ясті, пальці нагадували скручену курячу ніжку.

Я швидко запалила стрітенську свічку, принесла свячене зілля, і ми всі троє почали говорити: “Господи, помилуй!”

Після 2-3 хвилин руку відпустило. Приблизно через півгодини це повторилося вдруге. Але скрутило руку слабше і швидше відпустило.

Після того вона прала, допомагала прибирати в кімнаті, варити обід, говорила про те, що вона все одно вийде заміж за Тараса, що в них усе буде добре, що коли їх об'єднати – буде “велика досконалість”.

Потім ми лягли спати. Вона попросила не вимикати світла. Я сказала, що ранком підемо до сповіді.

Оленка до ранку не зімкнула очей. Ходила з кімнати в кімнату, перебирала речі, складала в шафі, вивертала всі речі, знову складала їх.

8 серпня 2002 р. Б. я вже зрозуміла, що хтось щось їй поробив. Не знала тільки хто, чому і за що. Ошостій годині ранку вона вмилася і почала молитись. Я сказала, щоб дівчина прочитала “Псалом 50”. Не знаю, чи читала вона, чи ні, але сказала: “Мамо, я помолилась. Куди ми йдемо?”.

Я дуже здивувалася, бо ще вчора ми готувались іти до сповіді. Дорогою до церкви я запитала, чи пам'ятає вона, коли востаннє сповідалася. Вона відповіла, що не пам'ятає. Потім зупинилась, сказала: “Стань!” Почала плакати, потім перестала плакати, і ми пішли до церкви.

Я запитала священика, чи можна їй сповідатися. Він дозволив.

Перед сповіддю вона біла доземні поклони і просила пошепки: “Ісусе, рятуй!” Потім сказала мені, що їй дуже погано, щоб я її підтримувала.

Після сповіді вона знову почала бити доземні поклони. Я за нею спостерігала. Під час одного з поклонів голову їй щось відкинуло від підлоги приблизно на 10-12 см. На моє запитання, чи їй щось відштовхнуло, вона ствердно кивнула головою.

Прийнявши Святе Причастя, дівчина відходила від престолу. Тут раптово у неї почалися позиви на блювання. Я затулила їй рот рукою, бо боялась, що вона виплюне Причастя. Оленка його проковтнула. Після цього випила 3 чашки води та голосно почала промовляти:

“Ісусе, рятуй!” Казала, що Причастя стрибало в роті, як м'ячик.

Виходячи з церкви, вона зачіпалась ногами за людей, доріжку, потім закидала ногами так, що я злякалась, що її паралізує. Так було до церковної брами. За брамою все ніби пройшло. Але коли вона побачила образ Ісуса, то запитала: “Хто це?”, сказавши, що ніколи раніше нічого про нього не чула.

Це все мене дивувало, бо вона дуже любила їздити по місцях паломництва. Була 7 разів у Гошеві, 2 рази у Зарваниці, 10 разів на могилі М. Чарнецького. Навіть свою дипломну роботу назвала “Від Різдва до Вознесіння”.

Побачивши, що відбуваються сильні зміни в пам’яті доньки, я швидко повела її додому. Вона почала на повний голос кричати: “Ісусе, рятуй!”, впиралася й не хотіла повертатися додому. Я заледве затигнула її до хати. Оленка продовжувала кричати. Потім замовкла. Дивлячись у вікно, запитала: “Мамо, звідки тут ці дві (не два) чорні птахи? Звідки чорний пес? Чому на підлозі так багато тарганів? Звідки з’явилося це червоне світло в настольній лампі?” Там, звичайно, нічого не було. Усе це існувало в уяві дочки.

Після кожного запитання я хрестила її хату розп’яттям. І все зникало з уяви дівчини. Потім вона заспокоїлася.

За порадою одного священика ми поїхали в Дору до о. Самуїла. Там були присутні на Таїнстві Хрещення і Подружжя. Хрестили дорослого чоловіка, який відразу після хрещення взяв шлюб зі своєю жінкою, з якою прожив кілька років без церковного шлюбу.

Донька сиділа майже 2 години спокійно. Хрестилась, молилась, ставала на коліна, але весь час щось копала ногою. Коли о. Самуїл читав над нею молитви, вона майже нічого не пам’ятала. Під час молитов у неї була сильна блювота. Вийшовши з церкви, не могла без допомоги навіть стояти.

Ми заледве приїхали назад додому. Вдома вона заснула. Спала спокійно цілу ніч. Коли ми були в Дорі, о. Самуїл сказав, щоб я залишилася з нею при монастирі: він буде читати над нею нічні молитви. Я не послухала, бо думала, що чоловікові потрібно на роботу, а мені буде важко самій привезти її додому.

Чи то Бог так покарав мене за непослух, чи наші терпіння тільки починалися? Хто це знає, крім Бога?

Коли Оленка прокинулася у п’ятницю, то не розрізняла цей світ від потойбіччя. Вона запитала, де її баба, яка вже давно померла, казала, щоб я не дивилася на неї, бо забираю в неї енергію. Потім позбирала зі стола образи, поклала їх зворотньою стороною. Малі образочки поклала в 3 ряди по 6 штук, накинула на себе скатертину, як накидку, і сказала, що вона – ворожка. Почала танцювати якийсь танець. Здавалося, що вона рухається під ритм бубна. Потім сама до себе говорила, ставила собі запитання і відповідала на них.

Коли я пробувала її зупинити, вона ставала агресивною. Я почала промовляти “Вірую”. Після кількох речень вона поступово почала заспокоюватись.

10 серпня 2002 р. дівчина майже не спала. Вночі з 11 на 12 серпня не спала, не слухала нікого, стала більш агресивною, а вранці зібрала і десь заховала малі образки.

12 серпня 2002 р. ми знову поїхали в Дору. Та донька вже повністю вийшла з-під контролю: кричала, тупала ногами. Під час молитви гасила свічки, відбирала

молитовник з рук о. Самуїла, смикала його за одяг, а потім почала в церкві вибивати ритм того танцю, що ритмікою нагадував звуки бубна.

Отець Самуїл зателефонував до о. Руслана, дав нам 40 гривень на дорогу. Коли ми приїхали до о. Руслана в Коломию, він прочитав над Оленкою молитви. Їй стало краще. Ми спокійно добралися додому автобусом та бусами. Отець Руслан дав нам інші адреси. Після цього ми поїхали в Давидів. Отець Василь прочитав молитви. Вона під час молитв лежала на підлозі нерухомо. Казала, що не може підвестися. Отець Василь – монах. Кажуть люди, що він “прозорливий”. Коли я його запитала, хто це зробив, то він промовчав. Але порадив зробити маслособорування (акт освячення олією). І сказав, що тоді все мине.

17 серпня 2002 р. ми приїхали в Банчени за 20 км від Чернівців, де є чоловічий монастир. Банчени (чи Бончени) – румунське село. У той період, коли ми були в монастирській церкві, спеціальну Службу Божу за тих, кому пороблено, відправляв настоятель монастиря о. Михайл. Заходили в церкву звичайні люди. Під час Літургії вони кричали, верещали, гавкали, хрюкали, сопіли. Хтось дико вив. Ревіння було таким сильним, що страшно було слухати.

Моя донька стояла на колінах мовчки, затуливши вуха руками. Потім її вигнуло дугою так, що вона стояла на руках і ногах. Вона мовчала. Потім зняла туфлі, кофту, хустку, светер. Туфлі Оленка відсунула від себе. Речі зв’язала хусткою у вигляді “ляльки”. Цю “ляльку” жбурнула вгору у напрямі Кивота. Це все вона зробила так швидко, що я не могла її зупинити. Речі впали на людей, загасили свічку якомусь чоловікові. Я перепросила його, забравши речі.

Після закінчення Служби вона не хотіла виходити з церкви. Сіла на лавку й кричала:

“Ідіть звідси! Концерт закінчився! Ми повертаємось у Карпати!”.

Увечері вона вхопила мою сумку. Там були документи, гроші та ключі. Відібрати щось від неї було марною справою. Вночі я прокинулася. Її на ліжку не було. Я дуже злякалась, що вона втекла в ліс, бо навколо монастиря були ліси. Подумала, що якщо пішла вночі лісами, то я її не знайду. Але коли я її покликала, то вона відізвалася. Дівчина стояла на порозі обличчям до вікна, в яке пробивалось місячне світло. Сумка висіла в неї на плечі. У правій руці тримала хрест з Ісусовим розп’яттям. У лівій – дволітрову пляшку з водою. Так вона стояла, інколи сиділа на порозі цілу ніч.

Була неділя, 18 серпня 2002 р. Божого. О шостій годині ранку ми йшли на Службу Божу. Вона увійшла до церкви, почала молитись. Під час відправи людей було мало. Оленка раптово лягла на підлогу і почала повзати по церкві. Це повзання чимось нагадувало плавання “брасом”. Потім вона попросила води. Я мала дволітрову пляшку води. Оленка зробила кілька ковтків води. Потім почала

вливати воду просто в церкві на підлогу. Я хотіла вихопити пляшку з її рук. Але даремно. Вона вхопилася за неї так, що це було неможливо.

Я заледве витягнула її надвір. Тільки там вихопила пляшку з її рук. Час від часу вона мислила цілком нормально, інколи ставала агресивною. Раніше дівчина була дуже спокійною і врівноваженою, а тепер було навпаки. Я зауважила, що це залежить від їжі. Був піст перед святом Спаса. Дівчина весь час просила ковбаски. Поївши, вона ставала некерованою. Один раз, вириваючись, укусила чоловіка за палець, 2 рази вимовила матюки. На моє зауваження, що дівчині не личить так говорити, вона відповіла: “Мамо, то не я!”.

– А хто?

– Моє друге “я”.

При монастирі в Банчанах у церкві Святої Покрови дівчині та іншим людям зробили “маслособорування” – акт посвячення олією. Під час обряду читають 7 разів слова з Євангелія. Змазують освяченою олією людей, над якими читають молитву. У цей час в церкві знову кричали, вили, гавкали, хрюкали люди. Це було жахливо!

Мою доню тримало четверо людей: такою величезною силою в той момент вона володіла. О. Михайл лив свячену воду на хрест, з хреста вода стікала в рот.

Після обіду було мирування. Оленка не хотіла йти до мирування. Сиділа мовчки. Людей було багато. Раптом вона схопилася з місця, побігла вперед, обігнавши всіх хто стояв у черзі, поцілувала ікони, підійшла до священика, який благословляв миротворенням.

Пам’ятаю, що після цього до мене підійшов якийсь чоловік і сказав: “З вашою донькою сталося чудо!”

Дівчині ставало краще, але темні сили час від часу все-таки ще впливали на неї.

Один раз на рік у Банчанах на Спаса відчиняють скит. Там знаходяться дві чудотворні ікони – Ісуса і Марії. Нам пощастило туди потрапити. Це сталося так: дівчина сіла на сходах перед скитом і не хотіла туди заходити. Людей було дуже багато. Оленка сиділа на сходах з півгодини. Мені дуже хотілося, щоб вона зайшла, бо я поклала на чудотворні ікони велику надію. У думці я промовила: “Маріє, поклич її!” Не знаю, чи це був крик душі, чи материнського зболілого серця, але донька підвелась і швидко побігла до скиту. Натовп розступився. Я швидко бігла за нею.

Оленка зупинилася перед іконою Ісуса, перехрестилася, поцілувала її. Потім підклала долоню під хрест, який звисав на образі, і поцілувала його. Підійшла до ікони Марії. Все повторилося спочатку.

Вона не кричала, не втрачала свідомість перед іконами, як падали інші. Вийшовши із скиту, Оленка стала під єдиним маленьким віконечком. Воно було відчинене. З нього долиняло Богослужіння румунською мовою.

Після маслособорування та відвідин скиту Оленці стало набагато краще. Ми їхали бусом, тролейбусом, поїздом. З 13 до 21 години ми були в дорозі. Дівчина поводитися

спокійно. Ми думали, що все повністю пройшло. Але боротьба двох протилежних сил відбувалась далі. Ми зателефонували о. Руслану. Він порадив читати “Псалтир” та “Акафіст до Марії” і до св. Кипріяна.

Хочу розповісти, що щось дивовижне сталося з її почерком. Він змінювався на очах. Протягом двох годин він був то дуже нерівний і неакуратний, то надто гарний і каліграфічний. Оленка якось дивно тримала руку під час письма. Рука дуже вигиналась у зап’ясті.

Я зауважила, якщо один день проходив нормально, то наступного дня вже ставали помітними якісь відхилення від норми. Найбільше в цей період допомагав “Псалтир”.

Оленка почала читати “Псалтир”. Я побачила величезну силу цієї книжки. Коли вона читала 1-2 години підряд, то ніяких негативних дій не робила. Були випадки, що дівчина читала напам’ять псалми, про які раніше навіть не знала, читала з дуже виразною інтонацією. Інколи щось заважало читати: замість слів вимовляла звуки, які нагадують дзижчання бджоли. Тоді я або чоловік читали разом з нею. Поступово вона почала читати сама. Отже, “Псалтир” має чудодійну силу – в цьому я переконалась особисто. Потім дочка сказала, що без “Псалтиря” вона не має права виходити надвір. Ми купили “Псалтир” і освятили спеціально для неї.

Наприкінці серпня ми поїхали в Перегінськ до о. Василя Івана. Він лікував її копієм. Дівчина після цього вийшла з його помешкання, закривши обличчя руками. По дорозі знову почала кричати. Потім заспокоїлась. Через 3 дні на свято Успіння Пресвятої Богородиці ми читали “Псалтир”. З нею почало творитись щось страшне: ноги витягувались так, ніби хтось тягнув її униз. Сильно болів живіт – Оленка кричала, оголивши ясна, з перекошеним обличчям. Це тривало майже дві години. Ми весь час говорили “Господи, помилуй”.

Після того ми ще 3 рази були в Коломиї в о. Руслана та 5 разів у Перегінську в о. Василя Івана. Кожен раз їй ставало дедалі краще.

До Львова привезли копію Туринської Плащаниці. Оленка сказала, що хоче поїхати туди.

Незабаром померла наша сусідка. Тіло виносили з хати. Ми з чоловіком були на похороні. Оленка варила в хаті обід. Раптом вона вийшла на балкон і почала кидати в людей яблука. Чоловік побіг і зупинив її. Знову були в Перегінську. Стало краще.

Ми поїхали до Львова поїздом. У поїзді та по дорозі до собору Святого Юра вона поводити себе нормально. У соборі молилась разом з нами. Підійшла до Плащаниці і не захотіла її поцілувати, вибігла із собору. Потім ми купили буклет з Пресвятим Обличчям Ісуса на Плащаниці. Вхопила той буклет, побігла в сторону і розірвала образ на 5 частин, викинувши його. Це побачив мій чоловік. Ми склеїли образ. Тепер кожен вечір вона читає молитву до Пресвятого Обличчя з Плащаниці.

Від Плащаниці ми пішли до церкви Архангела Михаїла. Хотіли зустріти о. В. Вороновського. Його не застали, але

там випросили трохи освяченої олії. Вона випила олії може 2-3 краплі. Чи то вплинула на неї олія, чи Плащаниця, чи все разом, але вона зробилась некерованою: мало не попала під машину. Ми дали їй напитися свяченої води. Вона заспокоїлась. Ми знову пішли до Плащаниці. Все було добре.

Ми прийшли на вокзал. Поїзд відправлявся о 20 год. 40 хв. Придбавши квитки, ми сиділи на вокзалі. Оленка сказала: “Ідемо звідси, бо мені дуже погано”. Ми хотіли вийти надвір. Перед порогом вона впала. Ми витягли її надвір, привели до свідомості. Дівчина почала сильно блювати (перед тим, як приїхати до Плащаниці, ми постили). Вимовляла: “Ніч-день... ніч, ніч, ніч... день, день...”. Говорила дуже швидко. Називала імена наших померлих родичів і сусідів. Приблизно через півтори години прийшла до пам'яті. По дорозі блювала майже цілу ніч. Ранком їй стало краще.

Ми поїхали в Коломию до о. Руслана. Він прочитав молитву. Звідти ми поїхали в Давидів. Отець Василь сказав, що це дуже швидко перейде, що їй пороблено на смерть, бо не хотіла за когось вийти заміж.

Ми повернулися додому. Одного разу, прийшовши з роботи, я побачила, що Оленка повикидала з хати речі. Ми знову поїхали в Перегінськ. Через якийсь час вона знову все перевернула в хаті і викинула з п'ятого поверху на город дуже багато речей.

Ми знову повезли її до Плащаниці. Вона набрала в кишені повно різних речей і все по дорозі викидала: срібні персні, помади, туш, прикраси, свої власні вироби. Спочатку ми збирали, а потім перестали, бо вона сказала: “Не збирайте! Знайде хтось перстень – буде мати подарунок”.

Біля Плащаниці поводитись нормально. Правда, цілувала не скло, а дерево. Перед тим стався ще один жакливий випадок. Вона вдома обірвала хрестик від вервиці і викинула в унітаз. Я тоді дуже сильно плакала. В унітазі я знайшла також срібний ланцюжок, на якому був медалик Зарваницької Богородиці та медалик св. Бенедикта. Ланцюжок з медаликами вона носила на шії. Ці речі я помила милом у теплій воді, залила свяченою водою, а потім ними торкнулася скла, за яким була Плащаниця.

Зі Львова ми повернулись додому. Їй ставало дедалі краще.

29 жовтня 2002 р. о. Юрій, місіонер, освятив хату, олію, сіль, поставив хрести на стінах. І їй перейшло, бо висповідалась і прийняла Св. Причастя.

Я дала обітницю Богові: якщо моя донька вилікується, то дам на 12 Служб Божих за душі в Чистилищі.

Була субота, 2 листопада 2002 р. Ми з донькою збирались іти на Службу Божу. Вона довго одягалася. Ми спізнались. Зайшли до знайомої, яка продає духовну літературу. Донька сказала, що їй погано. Вона вийшла. Я вийшла за нею, але її ніде не було. Три дні і 2 ночі її не було вдома. Ми шукали, збились з ніг, не спали, молилися. На

третій день я побачила її випадково. Оленка сказала, що їздила до моєї сестри, що зараз буде вдома. До вечора вона вдома не з'явилася.

О 9 год. 50 хв. вечора пролунав дзвінок. Якесь жінка повідомила, що моя донька знаходиться в тому ж санаторії, де вона відпочивала, і не має чим добратися додому.

Беремо таксі та їдемо. Знайшли її у лісі. Побачивши машину, вона присіла на обочині. Ми зупинили машину – вона почала втікати. Чоловік покликав її – підійшла, сіла в машину. Вдома поводитись цілком нормально. На зауваження таксиста, що тут могли її з'їсти вовки, вона відповіла: “Що має бути, тому не минути”.

4 грудня 2002 р. ми поїхали на Закарпаття. Там, на місці з'яви Матері Божої, вона знову висповідалась, прийняла Святе Причастя.

Слава Богові, їй все пройшло!

Я дала Богові обітницю: якщо дочка вилікується, то опишу це, щоб люди знали, що робити, якщо, не дай Бог, когось спіткає подібне лихо:

1. Не йти до ворожок, бабок, екстрасенсів.
2. Молитися, твердо вірити, що Бог допоможе.
3. Читати “Псалтир”, молитви до св. Кипріяна.
4. Незвертатись до лікарів, не пити пігулок, а свячену воду.
5. Читати Акафісти до Марії, св. Кипріяна.
6. Передавати на Служби Божі “за захист від впливу темних сил”.

Хочу подякувати Богові за терпіння та за ласку одужання моєї доньки, попросити в Нього прощення за гріхи наші. Прошу, щоб Бог поблагословив монахів та священників, котрі своїми молитвами лікували мою дитину: о. Самуїла, о. Руслана, о. Василя, о. Михайла Лонге, о. Василя Івана, о. Василя, о. Івана, о. Юрія.

Хай Бог благословляє їх та їхні родини.

Щиро вдячна Марії – Матері Божій; св. Кипріяну; св. Йосифу Обручнику; св. Юді Тадею; владиці Миколі Чарнецькому; падре Пію; св. Миколаєві; Архангелам Михайлу та Гавриїлу; Ангелу Хоронителю та всім силам небесним світла і добра, до яких звертаюсь за допомогою.

38 серпня 2002 р. по 29 серпня 2002 р. Оленку лікували молитвами: 2 рази в Дорі; 4 рази в Коломиї; три рази в Давидові; один раз у Банчених; 6 разів у Перегінську; 2 рази відвідала Плащаницю; один раз була в чудотворному місці на Закарпатті, де з'являється Мати Божа. Допомогало все, всі і всюди.

Спочатку я думала, чому саме нам таке терпіння? Тепер знаю: Бог зміцнив нашу віру, показав нам, що зло не деє там далеко, а поряд, тут, серед нас. Я побачила величезну силу молитви і “Псалтиря”.

Випадок, який я описала, не видуманий. Якби хтось мені це розповів, можливо, колись, я не повірила б сама. Ніколи не думала, що так можна вплинути на людину. Якщо хтось сумнівається, моя адреса і телефон у редакції “Нової зорі”.

5.01.2003 р. Б.

НОВИЙ ЧАС ЗА ОБРАЗОМ БОЖИМ

“Дорогі діти! Сьогодні знову запрошую Вас, щоб Ви молилися за мир. Моліться серцем, дітоньки, і не втрачайте надії, бо Бог любить Свої створіння. Він бажає Вас спасти один за одним через Мої відвідування тут. Запрошую Вас на дорогу святості. Моліться, бо в молитві Ви відкриті на Божу волю, і так у всьому, що творите, Ви здійснюєте Божий план у Вас і через Вас. Дякую,

що відповіли на Мій поклик”
(25 березня 2003 р.)

Ми знову почали новий рік. Перед нами нові хвилини, нові години, дні; ми обмінялися до початку нового року побажаннями щастя та благословення. Пригадаймо собі, що ми бажали одне одному? Якими були наші побажання? Чи наші побажання ближнім були від щирого серця, чи ми висловлювали пустопорожні фрази? У засобах масової інфор-

мації ми могли стежити за побажаннями та посланнями різноманітних фірм та організацій. Як правило, вони містили також побажання багатьох успіхів. Однак чи хтось когось запитав, що, власне, є успіх, хто має успіх та яким чином його добився!?

Час, в якому ми живемо, біжить за успіхом. Поступ та діловий успіх – провідні зірки світу, у якому, згідно з його логікою, Бог повинен бути безробітним та без ініціативи. Світ торгівлі розуміє тільки мову прибутку та успіху, а саме: за будь-яку ціну. У такому світі людина хотіла б узяти все у свої руки. Вона б хотіла взяти і час та панувати над ним. Ці люди забувають, що нам все подаровано, і саме час один із найгарніших подарунків. Бог дав його нам, щоб у ньому ми йшли до Нього.

Ніхто, крім Бога, не має права на час. Але ми всі маємо право, використовувати час, подарований нам Богом. Божий час – час для доброго та духовного розвитку. Нерідко у часописах рекламується ідея так званого нового часу, ніби цей час, який ми маємо, не є добрим та корисним для людей. Навпаки, це – благословенний час для кожного зокрема. Матінка Божа це знає. Тому вона закликає нас у Меджугор’ї якраз у цей момент, щоб ми осмислено йшли в часі. А розважливо можна йти тільки з Ісусом, який є Дорогою.

Новий час перед нами. Однак він тільки тією мірою є можливістю для нас, наскільки ми розраховувалися зі старим часом та з колишньою грішною людиною. Можливість для правдивого (істинного) наповненого життя у часі, що перед нами, надає нам Ісус у

Таїнствах, через Церкву. Тому ми повинні у цьому році знайти час для християнського життя та для Таїнств. Щоб час не розпоряджався нами, слід жити ним та дарувати його. Якщо ми, як християни, не знаходимо жодного часу для Того, Хто подарував нам кожну мить, тоді це означає, що ми зарахували себе до тих, які також у наступні роки бажають на Новий рік тільки успіху та торгівлі, а не життя у часі за образом Божим. Час, використаний лише для успіху та прибутку, є дорогою до смерті. А кожен з нас, на мою думку, хотів би жити.

Ми знаємо, що Ісус – Життя, але наскільки ми належимо Ісусові? Якщо ми не такі, то повинні у виділений нам час прагнути до того, щоб належати тільки Йому.

о. Маріо Кнезовіч

ЧАС ВЕЛИКИХ ЛАСК ТА ВИПРОБУВАНЬ

Пречиста Діва Марія також і цього Різдва народжує нам Ісуса, Вона веде нас до Нього і дарує Його нам з бажанням, щоб ми Його прийняли так, як Вона прийняла Його. Бог Отець у Своїй вічній любові та мудрості, звернувся через Архангела Гавриїла до Марії, щоб попросити її стати Матір'ю Божого Дитяти Ісуса. Бог не примушує Марію, а очікує на її добровільну згоду і дарує Своє спасіння, не нав'язуючи його. Марія промовила Своє “Так” в ім'я людства, в ім'я всіх поколінь, в ім'я кожного з нас. Її “так” лунає донині. Результатом цієї згоди став Бог у тілі та у Серці Марії. Бог був прихильним до людини – Свого сотворіння і шукав Її співдії для Свого плану спасіння. Бог не хотів залишатися тільки Богом. Він став людиною. Творець хотів

стати створінням. Так Він показав цінність людини та Свою здатність стати людиною. Неосяжними та незміримими є Божі шляхи любові до людей. Бог стає малим, нікчемним, Він довіряє та віддає Себе людям. Бог знає, що людина може дати притулок Богові у своєму житті, тому Він приходить до неї.

Тому Марія також і у цьому посланні заново вкладає нам до серця слова: “Це час великих

ласк, але й також і великих випробувань”. Саме св. Яків говорить у своєму листі про користь випробувань: “Уважайте за найвищу радість, мої брати, коли підлягаєте різноманітним спокусам. Ви знаєте, що іспит вашої віри виробляє витривалість” (Як. 1, 2 –3). Досвід життя показує нам, що з ласками пов'язані випробування. Це підтверджує нам також життя Марії, яке було сповнене спокусами, стражданнями та важкими життєвими умовами. Але незважаючи ні на що, Вона співала Своє величання, бо відкрила Бога як Свій єдиний скарб. Мати Марія – найчистіше втілення віри. Її віра не захиталася протягом цілого життя, а також під

час останнього випробування, коли на Стрітення у храмі старий Симеон напророчив Її, що меч проколе Її душу. Вона не переставала вірити, що Слово Боже здійсниться. Бог може піддати віру важким випробуванням. Здається, що світ, у якому ми живемо – ситуації, події, несправедливі вчинки, досвід зла та страждання – ніби говорить усупереч радісному посланню цих різдвяних подій – воплощенню Бога. Ми мусимо знову й знову звертатися до свідчень віри. І один із найчистіших, найсвятіших свідків, який стоїть перед нами, – Мати Марія, яка дає нам Бога у ці дні і в цей час. Вона приходить до нас не з порожніми руками чи з порожнім серцем. На Своїх руках Вона несе Спасителя світу, Царя миру. Ось так Вона прийшла в той день, коли вперше з'явилася. І у цьому полягає ціла програма Її послань, Її закликів та Її приходу – подарувати нам Ісуса та вести нас до Нього. Марія не припиняє стукати у двері наших сердець так, як Вона стукала у двері мешканців Вифлеєму, щоб вони прийняли Ісуса, якого Вона носила під Своїм Серцем. Вона не стомлюється донині, навіть якщо натикається на багато замкнених дверей до родин та сердець. Також і цієї Різдвяної ночі Вона приходить до нас з Ісусом. Не залишаймося глухими та сліпими перед подарунком Неба, яке відкрилося, щоб дати нам притулок та зігріти наші холодні оселі. Нехай ті, що біля нас, не наповнюються холодною байдужістю через нашу замкненість та через наш егоїзм.

Дякуємо, Маріє, за Спасителя, якого Ти нам даруєш та народжуєш.

о. Любо Куртовіч

Діти Непорочної

ЧУДОТВОРНЕ РОЗП'ЯТТЯ В ЛІМПІАС

На морському узбережжі північної Іспанії, неподалік від Люрду, розташоване містечко Лімпіас. У місцевій церкві, над головним престолом, висить великий (2 м 34 см) дерев'яний хрест з Розп'яттям скульптора Педро де Мени, який помер 1683 р. в Маладі (див. на 4-ій ст. обкл.). Скульптору особливо по-мистецьки вдалося зобразити Обличчя Спасителя під час агонії.

Тому цей хрест називають ще Sante Cristo de la Agonia. Груді в Ісуса піднесені, уста відкриті для останнього віддиху, а повний туги зір звернений до Неба. Цей хрест колись належав графу Ісидору Берналес, який походив з Лімпіас, а проживав у Кадосі. 1775 р. м. Кадіс було у дуже великій небезпеці: морська вода щораз більше заливала міські вулиці. Минали години, дні, а мор-

ська стихія не вщухала. Тоді за наказом графа декілька мужчин винесли з храму великий хрест і понесли його у напрямку моря на чолі нової процесії християн. Зайшли у воду і встромили хрест. Вода відступила до встроμένου у землю хреста. Незабаром ще раз зайшли у воду, доки змогли, і встромили його якомога далі у відступаюче море. На цей раз морські хвилі відійшли від міста. На цьому місці вдячні мешканці поставили мармурову таблицю і почали вшановувати цей хрест як велику святість. Пізніше спадкоємці взяли цей хрест до свого родинного міста Лімпіас. Хрест помістили в церкві, спочатку в бічному вітварі, а відтак – у головному.

Під час Великого Посту 1919 р. провадили місії в Лімпіас Отці Капуцини. Проповіді священників настільки потрясли душі людей, що всі жителі міста, окрім 5 чоловік, прийняли Святі Тайни. 30 березня 1919 р. під час проповіді о. Агатагело одна з дівчат, яка стояла поблизу вітваря, голосно промовила: “Христос рухається! Він дивиться на мене”. Через декілька хвилин такі ж самі слова промовили із захопленням багато осіб. На кінець, усі присутні в церкві, зворушені побаченням, попадали на коліна. Проповідник перервав свою проповідь, бо сам Христос на Хресті почав проповідати...

Відтоді в церкві почалися надзвичайні події: Христове Тіло на хресті оживало і рухало то очима, то терновим вінком, то устами. При цьому вираз Обличчя Розп'ятого мінявся, як і його колір, то темноблакитне, то знову сіре, як земля, то бліде, як у померлого, то знову набирало попереднього вигляду. Одночасно Тіло Христове покривалося смертельним потом, особливо шия і груди. Іноді в очах Спасителя

Диво Хрест у ц. св. Іллі (с. Чинадієво, Мукачевський р-н, Закарпатська обл.)

появлялися сльози. Деколи з Ран випливала Кров, особливо з Ран Голови. Уста Ісуса досить часто наповнювалися піною, Кров'ю. Усі ці чудесні події представляли мученицьку смерть, агонію Спасителя і найчастіше відбувалися під час Служби Божої між Освяченням Дарів і св. Причастям.

Деякі віруючі бачили, як Христос дивився на них з любов'ю, а

Церква св. Іллі (с. Чинадієво)

інші – як Спаситель кидає на них Свій гострий караючий погляд. Цей погляд викликав у них потрясіння, так що падали на коліна і розкаювалися в своїх гріхах. Лікарям було дано бачити перебіг цілої агонії Христа.

У Лімпіас було зафіксовано багато навернень до Бога, до правдивого побожного життя. У хроніках церкви збереглися записи, які свідчать, як одного разу до церкви в Лімпіас прийшла одна побожна мати зі своїм невіруючим сином. Матір дуже ревно благала Спасителя, щоб Він повернув її синові ласку святої віри. Христос відповів на її прохання ніжним поглядом, але син продовжував собі кпити з наївності матері. Тоді Христос кинув Свій гнівний погляд

на нещасного, і цього було достатньо, щоб він заволав: “Прощення, мій Боже, прощення!”

Чудесні події з хрестом в Лімпіас – це акт милосердя Божого, щоб врятувати світ від духовного занепаду, морального розтління, збайдужіння та остиглості людських сердець. У наш час усі ці чудесні події з Розп'яттям повторюються під час Великого Посту.

Редакційна

Господній Хрест у дереві

У квітні 2002 р. лісоруби Мукачівського лісгоспу проводили планову рубку ліса в районі с. Брестово (7 км від Чинадієва). З розповіді лісника Решетаря Андрія вік бука, в якому виявлено **Хрест**, приблизно 100 р., він завширшки 100-110 см.

Коли лісоруби почали зрізати дерево, раптом зупинилась бензопила, після з'ясування причини зупинки пили, виявилось, що вона заклинила. Наступного дня лісоруби принесли другу бензопилу і продовжували зрізати бук. Пила знову заклинила. Тоді робітники принесли бензопилу і з допомогою різних лісорубних інструментів зрізали бук. Того дня не встигли його розрубати на дрова і прийшли через три дні та розпиляли на дві частини. Покололи одну частину на дрова – взялись колоти другу, в якій був **Хрест**. І тут знову почалися негаразди: бук ніяк не піддавався. Лісоруби ніяк не могли розколоти його так, як хотіли, на дрова. Деревину поставили вертикально. Декілька разів забивали клин, якого кожного разу не могли витягнути. Після клопіткої роботи, лісоруби кинули деревину з клином на землю – і вона розкололась на дві частини. Побачивши два зображення **Хреста**, лісоруби наля-

кались, покинули всі інструменти і покликали до себе лісника Решетаря Андрія, який, побачивши це, теж розвів руками і сказав: “Я ще таке чудо ніколи не бачив!” Хтось із лісорубів теж сказав: “Нам не треба було це дерево спилувати!” Порозмовлявши між собою, лісоруби відвезли одну частину бука з Хрестом у православну церкву с. Брестово. Її обрізали і залишили у ви-

гляді ромба, усередині якого **Хрест** розміром, приблизно, 30-40 см, потім відшліфували і покрили лаком.

Другу частину бука з Хрестом передали в Чинадіївську Свято-Ільїнську Греко-Католицьку церкву у первозданному вигляді.

Про це дивне явище писали газети “Старий замок”, “Комсомольська правда”, поінформували телеканал “1+1”. Для його вивчення запросили вчених з Ужгородського Національного університету, з Києва, Харкова та інших міст України. Учені з Москви виставили цю інформацію для дискусії в Інтернеті.

Розгадки так і не знайдено.

о. В. Бабинець,
В. Софілканич

Діти Непорочної

МАРІЯ В МОЄМУ ЖИТТІ

Уже з раннього дитинства я зростала в атмосфері родинної любові до Матінки Божої. Щоранку слухала від своєї бабусі пісні про Марію. Мій татусь був завжди заклопотаний справами, постійно кудись спішив, але кожного ранку, як тільки вставав з ліжка, промовляв: “Зачніть, уста наші, просла-

вляти Пресвяту Діву”. Мамина сестра, коли мені було 14 років, навчила мене віддавати свою чистоту Матінці Божій в щоденній молитві: “Через Твоє Непорочне Зачаття, о Пресвята Діво Маріє, очисти серце, тіло і душу мою!” Глибоко пройнята тим, я йшла через ціле своє життя з цією молитвою на

устах, і Марія завжди оберігала мене на дорозі віри і правди, у виборі друзів і роботи. Я постійно відчувала на собі благословенство Марії. У нас дома був маленький вівтар Пресвятої Диви Марії. Коли наступав травень, я щодня збирала польові квіти і прибирала його ними, молилася до Матінки Божої з мамою, бабусею і рідними. Тоді я навіть не думала, що ці моменти з моїх дитячих літ увійдуть в мою пам'ять, моє серце і назавжди залишаться найпрекраснішими моїми спогадами. В останні роки стан мого здоров'я погіршився. Усвідомлюю, що Бог зіслав на мене хрест невиліковної хвороби. Завжди при собі ношу образок Матінки Божої. Ні на що не ображаюся, ні на кого не тримаю зла. У самотності доживаю своє життя, проте відчуваю, як Матінка Божа дозволяє мені піддаватися волі Божій, спокійно йти дорогою терпіння з вірою, що воно необхідне для власного спасіння і спасіння моїх близьких.

П. С.

Неустанна поміч нашої Небесної Матінки

Усе моє нелегке життя пов'язане з Пресвятою Дівою Марією від раннього дитинства. Коли згадую свої прожиті роки, то бачу, що саме Марії завдячую всім: і тоді, коли 1939 р. вивозили нашу сім'ю в Сибір, а мені з братом вдалося втекти з вагону; і тоді, коли

*о. Андріан під час травневого набоженства до Матінки Божої
(с. Лапаївка, Львівська обл.)*

Діти Непорочної

1946 р. органи НКВД мене ув'язнили в тюрмі на Лонського. Перебуваючи в камері, якимось чудом вдалося зберегти при собі маленький образочок Матері Божої Неустанної Помочі. До Неї молилася день і ніч, благаючи про звільнення. І сталося чудо: я опинилася на волі. А потім почалися важкі радянські будні у колгоспі, але я все пере-

терпіла. Ніколи ні голод, ні нужда, ні хвороби не змогли в мені хоча б на якусь мить посіяти невіру в поміч нашої Небесної Матінки. Пригадую один важкий випадок з життя своєї сім'ї, коли в ранньому віці дуже важко захворіла моя внучка. Лікарі у Львові сказали, що вона не житиме, і щоб ми готувалися до її смерті. У цьому горі мені чомусь

спало на думку скласти велику пожертву до янівської церкви. У листі я звернулася до своєї далекої родички, щоб вона пішла до місцевого пароха і попросила його, аби цілий місяць травень освітлювався бічний вівтар Внебовзяття Пресвятої Диви Марії. Це було 1976 року. Священик прийняв цю жертву і навіть попросив парафіян, аби вони молилися до Богородиці за виздоровлення моєї внучки. І знову сталося чудо: моя внучка, яку лікарі прирекли вже на смерть, видужала, нині у неї вже своя сім'я і діти.

Люблю Марію цілою душею. Вірю, що прийде Вона до мене в день моєї смерті, бо Вона є моєю Матір'ю. Вірю, що і тепер Марія охороняє мене від усякого зла, бо завжди віддавала усіх своїх дітей в Її руки, постійно жертвувала Пресвятій Діві свої молитви за них. Особливо відчувала допомогу Богородиці, коли помирали мої близькі. Тоді я, щоб віднайти в собі духовні сили для пережиття сімейного горя, завжди в душі ставала разом з Пресвятою Дівою Марією під Хрест Ісуса на Голготі, благаючи у Господа через Непорочне Серце Марії прощення гріхів своїм рідним померлим і спасіння їхніх душ у вічності.

Н. К.

ЖИТТЯ КОРОТКЕ

Пролетить як фільм...! Приготуйся вже сьогодні
на зустріч з **БОГОМ!**

Не думай, що ти не маєш часу на **БОГА!**
Не виправдовуй себе, що ти є :

заглиблений

Бо коли так проживеш своє
життя, то одного дня
буде **Занадто:**

З
а
н
а
д
т
о

ПІЗНО..

Діти Непорочної